

## Poselstwo pierwsze

### **Znać i doświadczać Boga Abrahama, Boga Izaaka i Boga Jakuba, by stać się Izraelem Bożym**

Wersety biblijne: Rdz 28,13; 33,20; Wj 3,6.14-15; Dz 3,13; Ga 6,16; 1 Tes 1,1.

#### **I. Nasz Bóg jest Bogiem trzech szczególnych osób – Abrahama, Izaaka i Jakuba; oznacza to, że jest On Trójjedynym Bogiem – Wj 3,15; Mt 28,19; 2 Kor 13,13:**

- A. Abraham, Izaak i Jakub stanowią fundamenty narodu Izraela; bez tych trzech osób nie byłoby narodu Izraela – Wj 3,15-16:
  - 1. Boży lud stał się Jego ludem dzięki doświadczeniom Abrahama, Izaaka i Jakuba; ich doświadczenia osiągnęły swą kulminację w Izraelu, Bożym ludzie.
  - 2. Wszyscy powinniśmy mieć w sobie pierwiastki Abrahama, Izaaka i Jakuba; bez tych pierwiastków nie możemy się stać Bożym ludem, Izraelem Bożym.
- B. W Księdze Rodzaju relacje na temat Abrahama, Izaaka i Jakuba zazębiają się ze sobą; opowiadając o tych postaciach, Księga Rodzaju nie traktuje ich jako trzech oddzielnych jednostek, lecz części jednej zbiorowej osoby:
  - 1. Doświadczenie Abrahama symbolizuje doświadczenie Boga Ojca, jedynego źródła, w powołaniu przez Niego człowieka, usprawiedliwieniu go i wyposażeniu do życia przez wiarę i w społeczności z Nim – 12,1; 15,6; rozdz. 17–18; 19,29; 21,1-13; 22,1-18.
  - 2. Doświadczenie Izaaka symbolizuje doświadczenie Boga Syna w odkupieniu przez Niego człowieka i ubłogosławieniu go dziedzictwem wszystkich swoich bogactw, życiem radowania się Jego obfitością i życiem w pokoju – w. 1-14; 25,5; 26,3-4.12-33.
  - 3. Doświadczenie Jakuba (wraz z Józefem) symbolizuje doświadczenie Boga Ojca w miłości, jaką darzy On człowieka i wybraniu go (Ml 1,2; Rz 9,10-13) oraz Boga Ducha w sprawianiu, że wszystko współdziała dla dobra tych, którzy Go miłują, w przeobrażaniu człowieka i czynieniu go dojrzałym w boskim życiu, by człowiek mógł błogosławić innych, panować nad całą ziemią i zaspokajać cały lud Bogiem Synem – zasobem życia – Rdz 27,41; 28,1–35,12; rozdz. 37; 39–49; Rz 8,28-29.

## **II. Musimy znać i doświadczać Boga Abrahama, Boga Izaaka i Boga Jakuba:**

- A. Abraham wierzył w Boga, jedyne źródło, Tego, który „to, co nie istnieje, powołuje do istnienia” – 4,17:
  - 1. Boży cel musi zostać osiągnięty zgodnie z Bożym czasem i przez Bożą moc – Rdz 17,17.19.21.
  - 2. Bóg wykonał szczególne dzieło nad Abrahamem, by pokazać mu, co znaczy, że Bóg jest Ojcem – Ef 4,6:
    - a. Znać Boga jako Ojca to znać to, że jest On źródłem, jedyną w swoim rodzaju Osobą, która wszystko zapoczątkowuje i od której wszystko bierze początek – Mt 15,13.
    - b. Musimy wiedzieć, że Bóg jest Ojcem i że wszystko pochodzi od Niego – Rz 11,36; 1 Kor 8,6; Ef 3,14-16.
- B. W Izaaku, który jest figurą najlepiej obrazującą Syna, widzimy, że wszystko pochodzi od Ojca – Rdz 24,36; 25,5:
  - 1. W świetle obrazu w Księdze Rodzaju 22 Izaak przedstawia w formie typu Chrystusa w wielu szczegółach.
  - 2. Zasada Izaaka to zasada przyjmowania – 25,5; 1 Kor 4,7:
    - a. Znaczenie Boga Syna polega na tym, że On wszystko przyjmuje i niczego nie zapoczątkowuje – J 16,15; 17,10; 5,19.30.
    - b. W Izaaku widzimy, że wszystko pochodzi od Ojca i że nasza rola polega na przyjmowaniu – Rdz 26,12-13; Rz 11,36; 1 Kor 4,7:
      - (1) Więź Izaaka z Abrahamem polegała na przyjmowaniu; poznać Boga Izaaka to poznać Boga jako Zaopatrzyciela – Rdz 24,36.
      - (2) Bóg jest Ojcem i wszystko od Niego pochodzi; jesteśmy synami i wszystko, co mamy, jest od Niego – 1 Kor 8,6; 11,12b.
- C. Jakub mówi nam o Duchu Świętym; jego doświadczenia oznaczają działanie Ducha Świętego, a jego dzieje przedstawiają w formie typu karcenie przez Ducha Świętego:
  - 1. Życie Jakuba to życie, które przedstawia karcenie przez Boga, Bóg Jakuba zaś to Bóg karcenia – Rdz 31,38-41:
    - a. Tytuł „Bóg Jakuba” odnosi się do tego, jak Duch Święty karmił Jakuba, jak się rozprawiał z jego naturalnym życiem, jak konstituował Chrystusa w Jakubie i jak rodził w nim owoc Ducha – Ga 5,22-23; Hbr 12,11.

- b. Jeśli chcemy poznać Boga Jakuba, musimy pozwolić Duchowi, by wykonał w nas swoje dzieło, rozprawił się z naszym naturalnym życiem i ukonstytuował w nas Chrystusa.
- 2. Dzieje Jakuba to obraz karcenia przez Ducha Świętego – Rdz 47,9; 48,15-16a; Hbr 12,9-11:
  - a. Wychowawcze działanie Ducha Świętego odnosi się do tego, co On czyni w naszym otoczeniu, w jaki sposób przygotowuje ludzi, rzeczy i wydarzenia, przy pomocy których nas wychowuje – Rz 8,28.
  - b. Dzięki karceniu przez Ducha Świętego Bóg całkowicie niszczy w nas pierwiastek starego stworzenia, żeby został wbudowany w nas pierwiastek nowego stworzenia.
- 3. Za pomocą karcenia przez Ducha Świętego Bóg rozprawia się z naszym naturalnym życiem, by Chrystus się w nas wbudował, ukonstytuował i ukształtował; służy to zbiorowemu wyrazowi Trójjedynego Boga – Ga 4,19; Ef 3,16-21.
- D. Bóg Abrahama, Bóg Izaaka i Bóg Jakuba jest Jahwe, Elohimem – samoistnym i wiecznie istniejącym Trójjedynym Bogiem, wiecznym wielkim Jestem – Wj 3,6.14; Obj 1,4.
- E. Bóg Abrahama, Bóg Izaaka i Bóg Jakuba jest Bogiem zmartwychwstania – Wj 3,6.15; Mt 22,23-33; Dz 3,13.
- F. Bóg Abrahama, Bóg Izaaka i Bóg Jakuba jest Bogiem przybytku; Abraham, Izaak i Jakub mieszkali w namiotach; podczas gdy mieszkali w namiotach, żarliwie oczekiwali wiecznego przybytku Boga, miasta Nowej Jerozolimy – Wj 40,34-35; Rdz 12,8; 13,18; 26,17.25; 33,18; 35,21; Hbr 11,9-10; Obj 21,2-3.
- G. Bóg Abrahama jest Bogiem usprawiedliwienia (Rdz 15,6; Rz 4,2-3), Bóg Izaaka – Bogiem łaski (2 Kor 13,13), natomiast Bóg Jakuba – Bogiem przeobrażenia, który przeobraża w wyniku boskiego karcenia (3,18; Hbr 12,5-11); wreszcie, Bóg Jakuba stał się Bogiem Izraela (Rdz 33,20; Wj 5,1), Bogiem przeobrażonego Jakuba.

**III. Rezultatem doświadczenia Boga Abrahama, Boga Izaaka i Boga Jakuba jest Izrael Boży, kościół w Trójjedynym Bogu – Rdz 35,10; 33,20; Ga 6,16; 1 Tes 1,1; Mt 28,19:**

- A. Izrael Boży jest prawdziwym Izraelem (Rz 9,6b; 2,28-29; Flp 3,3); obejmuje on wszystkich pogańskich i żydowskich wierzących w Chrystusa; są oni prawdziwymi synami Abrahama, domostwem wiary i tymi, którzy są w nowym stworzeniu – Ga 3,7.29; 6,10.15-16:
1. Prawdziwy Izrael, duchowy Izrael to kościół – w. 16; Mt 16,18.
  2. W Bożej nowotestamentowej ekonomii uczynieni zostaliśmy zarówno synami Bożymi, jak i Izraelem Bożym; nasze przeznaczenie to być synami Bożymi wyrażającymi Boga, jak również królami panującymi w Bożym królestwie – Ga 3,26; 6,10.16; Obj 5,10; 21,7; 22,5b; 12,5a.
  3. Jesteśmy Izraelem Bożym, który reprezentuje Boga, sprawuje Jego władzę i realizuje Jego zarządzanie na ziemi w celu wypełnienia Jego zamysłu – Rdz 1,26.28; Łk 10,19; Obj 12,5.7-11.
- B. Izrael Boży jest kościołem w Trójjedynym Bogu – 1 Tes 1,1; Mt 28,19:
1. Gdy Paweł mówi o kościele w Bogu Ojcu i Panu Jezusie Chrystusie, w rzeczywistości ma na myśli to, że kościół jest w Trójjedynym Bogu – 1 Tes 1,1; 1 Kor 1,2; 12,4-6:
    - a. Wyrażenia „Bóg Ojciec” i „Pan Jezus Chrystus” wskazują na Ducha; dlatego też Pierwszy List do Tesaloniczan 1,1 wskazuje na Ducha i daje do zrozumienia, że chodzi o Ducha; możemy zatem mówić o kościele, który jest w Trójjedynym Bogu.
    - b. W świetle Biblii nie ma czegoś takiego jak kościół, który jest jedynie w Bogu; kościół jest raczej w przetworzonym Trójjedynym Bogu – Mt 28,19; 2 Kor 13,13.
    - c. To, że kościół jest w Bogu Ojcu i Panu Jezusie Chrystusie, oznacza, że jest on w przetworzonym Trójjedynym Bogu – Tym, który stał się życiodajnym Duchem wraz z Ojcem i Synem – Mt 28,19; Ef 4,4-6; J 14,20.
  2. Jeśli zobaczymy wizję kościoła w Trójjedynym Bogu, wizja ta będzie rządzić naszym myśleniem, działaniami i całym życiem – Prz 29,18a; Dz 26,19.

## Poselstwo drugie

### **Żyć przez wiarę – być dzisiaj tymi, którzy przekraczają rzekę i prowadzą dzięki temu życie ołtarza i namiotu**

Wersety biblijne: Joz 24,2-3; Dz 7,2; Hbr 11,8-10; Rdz 12,1-3.7-8; 13,3-4.18.

#### **I. Ponieważ jesteśmy wierzącymi w Chrystusa, stanowimy zbiorowe nasienie Abrahama i powielamy jego historię – Rz 4,11-12:**

- A. Chrystus, życiodajny Duch, jest przemienionym nasieniem (potomkiem czy też synem) Abrahama, które udziela się nam i czyni nas synami Abrahama i jego zbiorowym nasieniem – 1 Kor 15,45; Ga 3,6-7.9.16.29.
- B. Abrahamowe życie przez wiarę powielane jest obecnie pośród nas – Hbr 11,6.
- C. Życie chrześcijańskie i życie kościoła dzisiaj to żniwo życia i historii Abrahama – Rz 4,12.

#### **II. Pierwszym Hebrajczykiem był Abraham, ojciec tych, którzy mają styczność z Bogiem przez wiarę; dlatego też Bóg nazwany jest „Bogiem Hebrajczyków” – Rdz 14,13; Wj 7,16; 9,1.13; Rz 4,11-12; Hbr 1,1:**

- A. Rdzeń słowa „Hebrajczyk” znaczy „przejsić”; może to w szczególności oznaczać przekraczanie rzeki, czyli przejście z jednego brzegu rzeki na drugi; dlatego też Hebrajczyk to ten, kto przekracza rzekę – Rdz 14,13:
  - 1. Ci, którzy przekraczają rzekę, są oddzieleni od świata.
  - 2. Abraham opuścił Chaldeę, przekroczył rzekę i przybył do Kanaanu, pięknej ziemi błogosławieństwa – Joz 24,2-3.
- B. Przekroczenie rzeki przez Abrahama i wejście do nowej ziemi symbolizuje wejście przez niego do wywyższonej, nowej ludzkości, której Bóg użyje do tego, by była Jego wyrazem:
  - 1. Musimy opuścić prawo i przejść do łaski – Hbr 4,16; 7,18-19; 12,28; 13,9.
  - 2. Musimy opuścić stare przymierze i przejść do nowego przymierza – 8,6-7.13.
  - 3. Musimy opuścić rytualną służbę Starego Testamentu i przejść do duchowej rzeczywistości Nowego Testamentu – Hbr 8,5; 9,9-14.

4. Musimy opuścić judaizm i przejść do kościoła – 13,13; 10,25.
  5. Musimy opuścić to, co ziemskie i przejść do tego, co niebiańskie – 12,18-24.
  6. Musimy opuścić dziedziniec zewnętrzny, gdzie znajduje się ołtarz, i przejść do świętego świętych, gdzie przebywa Bóg – 13,9-10; 10,19-20.
  7. Musimy opuścić duszę i przejść do ducha – 4,12.
  8. Musimy opuścić początki prawdy i życia i przejść do dojrzałości życia w prawdzie – 5,11–6,1.
- C. Z pozoru to Abraham dotarł do Kanaanu (Rdz 12,4-5), w rzeczywistości to Bóg chwały mu się ukazał (Dz 7,2-3) i następnie przeprowadził go na drugą stronę rzeki Eufrat, do pięknej ziemi (w. 4; Joz 24,2-3).

**III. Jeśli mamy iść śladami wiary Abrahama, musimy być tymi, którzy prowadzą życie ołtarza i namiotu, obierają Chrystusa za swoje życie, a kościół za życie codzienne; w ten sposób będziemy prowadzili życie wlewania się w nas Boga, poświęcenia Mu wszystkiego i obierania Jego obecności za swoją mapę – Rz 4,11-12; Ga 3,6-9; Hbr 11,9; Rdz 12,7-8; 13,3-4.18:**

- A. Pan Jezus ukazał się Abrahamowi jako wielki Jestem, Bóg chwały, by wlać siebie w Abrahama – J 8,56-58; Wj 3,14-15; Dz 7,2.
- B. Musimy wciąż na nowo przychodzić do Pana i błagać Go:
  1. Musimy się modlić: „Ukaż mi się ponownie i przemów do mnie jeszcze raz!”
  2. Musimy mieć nieustannie widzenie, wieczne widzenie, tego, czym jest Boży cel – J 14,21; Dz 26,16; 2 Tm 4,8.
- C. Cel, jaki miał Bóg względem Abrahama, nie dotyczył jedynie wybawienia go z otoczenia i środowiska, w jakich tkwił, tylko przyprowadzenia go do ziemi Kanaan i wypełnienia przez to swojego zamysłu; podobnie cel, jaki ma Bóg względem nowotestamentowych wierzących, nie polega jedynie na zbawieniu ich od upadłego stanu, tylko na wprowadzeniu ich w rzeczywistość pięknej ziemi, którą jest wszechzawierający Chrystus – dział przydzielony przez Boga wszystkim powołanym – Rdz 12,5; Pwt 8,7-10; Kol 1,12; 2,6-7.

- D. W wyniku wielokrotnego ukazania się Abrahamowi Bóg wlewał się w niego i sprawiał przez to, że Abraham wewnątrz siebie doświadczał duchowego napełniania się Bożą esencją i duchowego przenikania – Rdz 12,1-3.7-8; 13,14-17; 15,1-7; Rz 4,3; Rdz 18,17-19; zob. Dz 26,16; 22,14-15. – Rdz 12,1-3.7-8; 13,14-17; 15,1-7; Rz 4,3; Rdz 18,17-19; zob. Dz 26,16; 22,14-15.
- E. Ukazywanie się i wlewanie Boga prowadzą do życia przez wiarę, służącego Jego doskonałej woli: zbudowaniu kościoła, który jest Ciałem Chrystusa, znajdującego swe zwieńczenie w Nowej Jerozolimie – Rdz 12,7-8; 13,3-4.18; Rz 1,17; 4,16-17; Hbr 12,1-2a; Mt 16,18; Rz 12,1-2; Obj 21,2.
- F. Wiara Abrahama nie pochodziła z niego samego; jego wiara w Boga była reakcją na Bożą chwałę, która mu się ukazała, i na wlewanie oraz tchnięcie w niego Bożego pierwiastka – Dz 7,2.
- G. Ukazanie się i wlewanie Boga prowadzą do poświęcenia, które sprawia, że budujemy ołtarz, mieszkamy w namiocie i żyjemy całkowicie dla Boga; w wyniku ukazywania i wlewania się Boga Abraham ufał Mu w kwestii Jego bieżącego prowadzenia i obierał Jego obecność za mapę podczas wędrówki – Rdz 12,7-8; 13,3-4.18; Hbr 11,8:
1. Gdy spotykamy samego Boga, mamy moc, by zaprzecić się siebie.
  2. Kiedy spotykamy Boga, zaparcie się siebie przestaje być kwestią swobodnego wyboru – nikt z ludzi nie może zobaczyć Boga i żyć.
- H. Ołtarz służy oddawaniu czci Bogu dzięki składaniu Mu w ofierze wszystkiego, czym jesteśmy i co mamy dla Jego zamysłu; budowanie ołtarza oznacza, że nasze życie jest dla Boga, że Bóg jest naszym życiem i że znaczenie naszego życia to Bóg – Rdz 8,20-21a; Wj 29,18-22.
- IV. Abraham zbudował trzy ołtarze w trzech miejscach – Sychem, Betel i Hebronie; te trzy miejsca przedstawiają piękną ziemię i oznaczają wszechzawierającego Chrystusa, który jest wszechzawierającym Duchem – Kol 1,12; 2,6-7; Flp 1,19:**
- A. „Abram przeszedł przez ten kraj aż do miejsca Sychem, do dębu More... Jahwe, ukazawszy się Abramowi, rzekł: Twojemu potomstwu dam tę ziemię. Abram zbudował tam ołtarz dla Jahwe, który mu się ukazał” – Rdz 12,6-7.

1. „Sychem” znaczy „ramię” – miejsce siły; nazwa „More” znaczy „nauczyciel” lub „nauczanie”; Abraham dotarł w swej podróży do ziemi, w której mógł przyjąć Boga jako moc i poznać Go, jak i my dzisiaj, za pośrednictwem zdrowego nauczania Bożej ekonomii – Flp 3,10; 1 Tm 1,3-6; 6,3.
  2. Moc pięknej ziemi jest mocą życia, która zaspokaja człowieka, mocą płynącego Trójjedynego Boga pozwalającą poznać Chrystusa wewnętrznie, żebyśmy stali się Nową Jerozolimą i ją zbudowali – J 4,14b; Ps 84,4.6-8.12.
- B. „Stamtąd zaś przeniósł się na wzgórze na wschód od Betel i rozbił swój namiot pomiędzy Betel od zachodu i Aj od wschodu. Tam również zbudował ołtarz dla Jahwe i wzywał imienia Jego” – Rdz 12,8.
1. „Betel” znaczy „dom Boży”, a „Aj” – „sterta ruin”; w oczach Bożych powołanych jedynie Betel – życie kościoła, życie Ciała – jest czegoś warte; wszystko inne to tylko sterta ruin – zob. Ef 1,10.
  2. Żałosna sterta obejmuje nasze życie naturalne; dopiero po tym, jak Bóg rozprawi się z naszym naturalnym życiem i gdy – poddani Jemu – uświadomimy sobie, że nasze naturalne życie winno raczej być osądzone niż pochwalone, spontanicznie przyłączymy się do innych braci i sióstr; dopiero wtedy będziemy mogli żyć życiem Ciała Chrystusa – Flp 3,3; Ga 6,3.14-15; 2 Kor 12,7-9.
- C. „Abram zwinął swój namiot i przybył do Hebronu, gdzie były dęby Mamre. Osiedliwszy się tam, zbudował ołtarz dla Jahwe” – Rdz 13,18:
1. „Hebron” znaczy „społeczność, komunია, przyjaźń”; „Mamre” znaczy „siła” albo „tłustość” wraz z bogactwami służącymi wlewaniu, przepajaniu i przesycaniu przez pieczętującego Ducha – Ef 1,13-14.
  2. Abraham doznawał upadków i porzucił ołtarz i namiot; w jego przypadku jednak nastąpiło odzyskiwanie; odzyskiwanie to kwestia powrotu do ołtarza i namiotu w połączeniu ze wzywaniem imienia Pana – Rdz 12,9-10; 13,3-4; Rz 10,12-13; 12,1-2.

3. Wreszcie, w Hebronie namiot Abrahama stał się miejscem, gdzie miał on społeczność z Bogiem i gdzie Bóg mógł mieć z nim społeczność – Rdz 13,18.
4. Jeśli zobaczyliśmy dom Boży – kościół, który jest Ciałem Chrystusa – będziemy robili wszystko w społeczności z Bogiem i ze sobą nawzajem – 1 J 1,3.
5. W Hebronie Bóg objawił się Abrahamowi jako Bóg w ludzkiej przyjaźni, żeby móc pozyskać go, by wstawiał się za ratowaniem wierzącego, który powrócił na złą drogę, za przyprowadzeniem Chrystusa i za zniweczeniem dzieł diabła w Jego wybranym ludzie – Jk 2,23; 2 Krn 20,7; Iz 41,8; Rdz 18; 1 J 5,16a; Ga 4,19; 1 J 3,8.

**V. To, że Abraham mieszkał w namiocie, przenośnym mieszkaniu, świadczy o tym, że nie przynależał do świata, tylko prowadził życie, jak gdyby był gościem na ziemi; rozbicie namiotu to wyraz, ogłoszenie, że nie należymy do świata, tylko do lepszej ojczyzny, Nowej Jerozolimy – Hbr 11,9-10.13-16; zob. Ps 90,1:**

- A. Dzięki prowadzeniu życia ołtarza i namiotu Abraham niósł Boże świadectwo, Boży wyraz – Rdz 12,1-3; Wj 25,22; 38,21:
  1. Wszystko, co mamy, musi przejść przez ołtarz; Pan nam to zwraca, by zaspokoić potrzeby, jakie mamy w tym świecie.
  2. Możemy z tego korzystać, lecz nie może to nami rządzić; możemy to mieć i mamy również pozwolić, by odeszło; może nam to zostać dane, jak i zabrane – to zasada życia namiotu.
- B. Bóg, wybierając dla siebie lud, pragnął, by stał się on Jego świadectwem, wielkim i świętym narodem; Bożym celem jest pozyskać grono ludzi, którzy ogłoszą: „Należę do Jahwe; jestem Pański” – 1 P 2,9; Rz 14,7-9.
- C. Namiot Abrahama i ołtarz, które on zbudował, były symbolem zapowiadającym przybytek świadectwa wraz z ołtarzem, które zbudowały dzieci Izraela – Wj 38,21.
- D. Namiot Abrahama był miniaturą Nowej Jerozolimy, ostatecznego namiotu, ostatecznego przybytku Boga – Rdz 9,26-27; J 1,14; Obj 21,2-3.

E. Gdy żyjemy w namiocie życia kościoła, oczekujemy jego ostatecznego zwieńczenia – ostatniego Namiotu Spotkania, Nowej Jerozolimy – 1 Tm 3,15; Kpł 1,1; Hbr 11,9-10; zob. Kpł 23,39-43.

## Poselstwo trzecie

### Nasienie służące wypełnieniu Bożego zamysłu

Wersety biblijne: Rdz 12,7; 13,15-16; 15,2-6; Ga 3,7.16.29; Rz 3,24; 4,2-5.

#### **I. W celu wypełnienia swego zamysłu Bóg musi mieć nasienie – Rdz 12,7; 13,15-16; 15,3.5:**

- A. Nasieniem tym po pierwsze jest pojedynczy Chrystus, a następnie zbiorowy Chrystus, który składa się z Chrystusa – Głowy – i wszystkich wierzących – Ciała – Ga 3,16.29; 1 Kor 12,12.
- B. Chrystus, nasienie Abrahama, stał się wszechzawierającym życiodajnym Duchem, aby wierzący w Chrystusa, którzy są nasieniem Abrahama, mogli odziedziczyć zwieńczonego Ducha, zwieńczenie przetworzonego Trójjedynego Boga – swoje boskie dziedzictwo, boskie błogosławieństwo na wieki – 15,45b; 2 Kor 3,17; Ga 3,14.29; Dz 26,18; Ef 1,14a.
- C. Chrystus jest jedynym w swoim rodzaju nasieniem Abrahama; w Bożych oczach Abraham ma tylko jedno nasienie, to jest Chrystusa – Rdz 12,7a; 13,15; 21,12; 22,17; Ga 3,16b:
  - 1. Chrystus jest nasieniem i nasienie to jest dziedzicem, które dziedziczy obietnice – w. 16.
  - 2. Chrystus jest nie tylko nasieniem dziedziczącym obietnice, lecz również błogosławieństwem obietnic, żebyśmy je odziedziczyli.
- D. Chrystus, nasienie Abrahama, w swoim człowieczeństwie został ukrzyżowany i stał się przekleństwem w naszym imieniu; Bóg Go opuścił, żebyśmy my mogli otrzymać obietnicę Ducha – największego błogosławieństwa – w. 13-14.
- E. Chrystus, nasienie Abrahama, stał się nie tylko naszym Odkupicielem i Zbawicielem, lecz również życiodajnym Duchem; życiodajny Duch – Duch, który jest zwieńczeniem przetworzonego Trójjedynego Boga – jest przemienionym potomkiem Abrahama – w. 16; 1 Kor 15,45b.
- F. Aby być nasieniem Abrahama, musimy być w Chrystusie i być z Nim jedno – Ga 3,29:
  - 1. Ponieważ Abraham ma tylko jedno nasienie – Chrystusa – aby być nasieniem Abrahama, musimy być z Chrystusa, być Jego częścią.

2. Ponieważ jesteśmy jedno z Chrystusem, jedynym w swoim rodzaju nasieniem, my również jesteśmy nasieniem Abrahama.
- G. Z jednej strony, nasieniem jest Ten, który wypełnia obietnicę; z drugiej strony, nasieniem są ci, którzy korzystają z wypełnionej obietnicy – w. 16, 29:
1. Gdy rzecz dotyczy wypełnienia obietnicy, nie mamy w tym udziału; tylko Chrystus, jedyne w swoim rodzaju nasienie, nadaje się do tego, by wypełnić Bożą obietnicę daną Abrahamowi.
  2. Gdy rzecz dotyczy korzystania z wypełnionej obietnicy, nasienie staje się mnogie – staje się wieloma synami Abrahama – w. 7:
    - a. Aby móc radować się wypełnioną obietnicą, musimy być jedno z Chrystusem – 1 Kor 6,17.
    - b. Nie możemy korzystać z wypełnienia obietnicy danej przez Boga Abrahamowi poza Chrystusem.
    - c. Ze względu na wypełnienie to nasienie jest jedno; ze względu na korzystanie z tego nasienie obejmuje wszystkich, którzy wierzą w Chrystusa – J 3,15-16.

## **II. Przez wiarę w Chrystusa Jezusa, jedyne w swoim rodzaju nasienie, wszyscy jesteśmy synami Bożymi i synami Abrahama – Ga 3,7.26.29:**

- A. Wiara w Chrystusa czyni nowotestamentowych wierzących synami Bożymi; to więź, która jest całkowicie w życiu – 4,7; Rz 8,14; Hbr 2,10:
  1. Wiara w Chrystusa wnosi nas w Niego i czyni jedno z Nim, w którym jest synostwo – J 3,15-16.
  2. Musimy utożsamić się z Chrystusem przez wiarę, żebyśmy mogli być w Nim synami Bożymi.
  3. Gdy uwierzyliśmy w Chrystusa, weszło w nas boskie życie z boską naturą – to faktycznie Boska Istota Trójjedynego Boga – i narodziliśmy się z Boga oraz staliśmy Jego synami – w. 15-16, 6; 1 J 3,1.
- B. Nasz prawdziwy status jest taki, że w Chrystusie i dzięki organicznej więzi jesteśmy zarówno synami Bożymi, jak i synami Abrahama – Ga 3,26.7:

1. Chrystus jest sferą, w której to się odbywa – 1 Kor 1,30; J 15,4-5.
2. My i Chrystus połączyliśmy się w cudownym organicznym związku; z powodu tego związku jesteśmy synami Bożymi i synami Abrahama – 1 Kor 6,17.

**III. „Wówczas doszło go słowo Jahwe... ten po tobie dziedziczyć będzie, który od ciebie będzie pochodził. I poleciwszy Abramowi wyjść z namiotu, rzekł: Spójrz na niebo i policz gwiazdy, jeśli zdołasz to uczynić; potem dodał: Tak liczne będzie twoje nasienie” – Rdz 15,4-5.**

- A. Nasienie potrzebne do wypełnienia Bożego zamysłu nie mogło być czymś, co Abraham już miał (Eliezer – w. 2), ani powstać z niego samego (Izmael – 16,15).
- B. Jedynie to, co Bóg wbudował w Abrahama, mogło zrodzić z niego pożądane nasienie.
- C. Podobnie, tylko to, co Bóg wbuduje w nas przez swoją łaskę, może zrodzić Chrystusa jako nasienie w celu wypełnienia Bożego zamysłu – Ga 1,16; 2,20; 4,19; Ef 3,17; Flp 2,13.
- D. Aby wypełnić Boży zamysł, musimy otrzymać Bożą łaskę, żeby Chrystus mógł się w nas wbudować jako nasienie – J 1,16; 1 Kor 15,10.

**IV. „Abraham „uwierzył tedy Jahwe, i poczytano mu to za sprawiedliwość” – Rdz 15,6; zob. Ga 3,6; Rz 4,2-3:**

- A. Uwierzenie Bogu było spontaniczną reakcją Abrahama na wielokrotne ukazywanie mu się Boga; jego wiara była wytryśnięciem w nim pierwiastka, który Bóg w niego wlał – Dz 7,2; Rdz 12,1-3; 13,14-17.
- B. W Księdze Rodzaju 15,6 Abraham nie po to uwierzył Bogu, by uzyskać zewnętrzne błogosławieństwa, które służyłyby jego własnemu bytowi; uwierzył on, że Bóg może w niego coś wbudować i zrodzić z jego istoty nasienie w celu wypełnienia Bożego zamysłu:
  1. Tego typu wiara jest dla Boga drogocenna i uważana przez Niego za sprawiedliwość – Rz 4,3.
  2. Abraham został usprawiedliwiony dzięki takiej wierze – w. 2, 5.
- C. Bóg zareagował na wiarę Abrahama w ten sposób, że usprawiedliwił go, czyli uznał za sprawiedliwego – Rdz 15,6:

1. Abraham zdecydowanie uwierzył Bożemu słowu i Bóg uznał mu to za sprawiedliwość – Rz 4,2-5.
  2. Usprawiedliwienie przez Boga nie jest nagrodą (zapłatą) za nasze dobre dzieła (trud); to łaska dana nam za darmo dzięki Chrystusowemu odkupieniu – 3,24; 4,4:
    - a. Ponieważ Boże usprawiedliwienie uznawane jest według Jego łaski, nie opiera się ono na naszych dziełach ani nie jest według nich – w. 4-5.
    - b. Nasze dzieła nie mogą w żaden sposób zastąpić Bożej łaski; ona musi być pełna – 3,24.
  3. Bóg usprawiedliwił Abrahama, co oznacza, że był z niego zadowolony i że Abraham był z Nim zgodny.
- D. Usprawiedliwienie Abrahama przez Boga nie wiązało się z grzechem; służyło raczej pozyskaniu nasienia i powstaniu królestwa, które odziedziczy świat – 4,3.13:
1. Czwarty rozdział Listu do Rzymian wskazuje, że usprawiedliwienie jest nie tylko po to, by wyzwolić nas spod Bożego potępienia, lecz bardziej po to, żeby Bóg zdobył wielu synów, który ukonstytuują Ciało Chrystusa, królestwo Boże, w celu wypełnienia Jego zamysłu – 8,29-30; 12,4-5; 14,17.
  2. Usprawiedliwienie pozwala Abrahamowi i wszystkim jego wierzącym spadkobiercom odziedziczyć świat i sprawować Boże panowanie na ziemi – 4,13.
  3. Celem Bożego usprawiedliwienia jest otrzymać kopię Chrystusa w milionach świętych, którzy stają się członkami Jego Ciała; Ciało to następnie staje się królestwem Boga na ziemi – 12,4-5; 14,17.

## Poselstwo czwarte

### **Ziemia służąca wypełnieniu Bożego zamysłu**

Wersety biblijne: Rdz 12,7; 15,7-21; Ga 3,14; Kol 1,12; 2,6.

- I. Do wypełnienia Bożego zamysłu potrzebne są dwie rzeczy – nasienie i ziemia; zarówno nasienie, jak i ziemia przedstawiają w formie typu Chrystusa, który jest centrum i wszystkim w Bożej ekonomii – Rdz 12,7; Kol 1,18; 3,10-11.**
- II. Pan częstokroć mówił do Abrahama o ziemi: „Spójrz przed siebie i rozejrzyj się z tego miejsca, na którym stoisz, na północ i na południe, na wschód i na zachód; bo całą tę ziemię, którą widzisz, dam tobie i twemu potomstwu na zawsze... Wstań i przejdź ten kraj wzdłuż i wszerz, bo tobie go dam” – Rdz 13,14-15.17; zob. 12,7; 15,17:**
  - A. Ziemia była miejscem, gdzie Abraham mieszkał i żył – w. 7-8.
  - B. Ziemia była miejscem, gdzie Abraham mógł pokonać wszystkich swoich wrogów, by Bóg mógł mieć na ziemi królestwo – 14,13-20.
  - C. Ziemia była miejscem, gdzie Bóg mógł mieć mieszkanie, które było Jego wyrazem – Pwt 12,5.11; 16,2.
  - D. Dla nas dzisiaj ziemią jest Chrystus, który żyje w nas i w którym żyjemy; powinniśmy w Nim żyć i na Nim mieszkać – Kol 1,27; 2,6.
- III. Ziemia Kanaan, piękna ziemia, przedstawia w formie typu Chrystusa, który jest przydzielonym działem świętych – 1,12:**
  - A. Przydzielony dział odnosi się do działu dziedzictwa, zobrazowanego przez dział pięknej ziemi Kanaan danej dzieciom Izraela w dziedzictwo – Joz 14,1:
    - 1. Dziedzictwem nowotestamentowych wierzących, ich przydzielonym działem, jest wszechzawierający Chrystus – zob. Pwt 8,7-10.
    - 2. Chrystus jest przydzielonym działem świętych, ich boskim dziedzictwem, z którego mogą korzystać – Ef 3,8.
  - B. Ponieważ otrzymaliśmy Chrystusa, który jest przydzielonym nam działem, winniśmy w Nim chodzić – Kol 2,6:

1. Chodzić to żyć, działać, zachowywać się i być.
2. Powinniśmy chodzić, żyć i działać w Chrystusie, żebyśmy mogli radować się Jego bogactwami, tak jak dzieci Izraela żyły w pięknej ziemi i korzystały z jej bogatych produktów – Pwt 8,7-10.
3. Piękną ziemią dzisiaj jest Chrystus, wszechzawierający Duch, który mieszka w naszym duchu i którym się radujemy; chodzić według tego Ducha to centralna i kluczowa sprawa w Nowym Testamencie – Ga 3,14; 5,16; 2 Tm 4,22; Rz 8,4.16.

**IV. Fizycznym aspektem błogosławieństwa, które Bóg obiecał Abrahamowi, była piękna ziemia, typ wszechzawierającego Chrystusa – Rdz 12,7; 13,15; 17,8; 26,3-4:**

- A. Ponieważ Chrystus ostatecznie urzeczywistnia się jako wszechzawierający życiodajny Duch, błogosławieństwo obiecanego Ducha odpowiada błogosławieństwu ziemi obiecaniej Abrahamowi – Ga 3,14; 1 Kor 15,45; 2 Kor 3,17.
- B. Duch jako urzeczywistnienie Chrystusa jest właściwie w naszym doświadczeniu piękną ziemią – źródłem obfitego Bożego zasobu, którym możemy się radować – Rdz 12,7; Pwt 8,7; Ga 3,14.

**V. Ziemią jest Chrystus jako wszechzawierający Duch, jak również kościół, Ciało Chrystusa, które jest powiększeniem, poszerzeniem, Chrystusa – 1 Kor 12,12-13:**

- A. W kościele żyjemy w Chrystusie i na Chrystusie – Kol 2,6; 3,4.10-11.
- B. W kościele pokonujemy wrogów i mamy królestwo Boże z Bożym mieszkaniem – Ef 6,10-12; 2,22; Rz 14,17.
- C. Aby wypełnić Boży zamysł, musimy otrzymać Jego łaskę, żeby Chrystus wbudował się w nas jako nasienie i wyrażał się z nas jako ziemia oraz był naszym życiem kościoła; w wyniku tego będziemy radowali się Bożym odpoczynkiem, pokonamy Bożych wrogów i ustanowimy Boże królestwo wraz z Jego mieszkaniem, które będzie Go wyrażało i reprezentowało – Rdz 1,26; Ga 6,18; 3,16; 4,19; Kol 1,12; 2,6; Hbr 4,9; Ef 6,10-12; 2,22; Mt 6,33.
- D. W określonym czasie, gdy już prawdziwie staniemy się niczym, Bóg wbuduje się w nas w Chrystusie, a to co się wbuduje w nas, wyda Chrystusa jako nasienie i również wniesie nas w Niego – naszą ziemię – Ef 3,17.8; Kol 1,12.27; 2,6.

## **VI. W Księdze Rodzaju 15,7-21 Bóg zawarł z Abrahamem przymierze dotyczące ziemi:**

- A. Ponieważ Abrahamowi brakowało wiary i nie uwierzył on Bogu w kwestii obietnicy dotyczącej ziemi, Bóg mu ją potwierdził, zawierając z nim przymierze – w. 8-21.
- B. Niezwykły sposób, w jaki Bóg zawarł to przymierze, wskazuje, w jaki sposób Abraham może wypełnić odwieczny Boży zamysł – w. 10-18:
  - 1. Przymierze zawarte przez Boga z Abrahamem było przymierzem obietnicy, które miało zostać wypełnione dzięki Bożej mocy w Jego łasce, a nie przez wysiłki Abrahama w upadłym ciele; nowy testament jest kontynuacją tego przymierza – Ga 3,17-18.
  - 2. Bóg zawarł swoje przymierze z Abrahamem przez ukrzyżowanego i zmartwychwstałego Chrystusa – Rdz 15,9-10:
    - a. Trzy różne sztuki bydła, które zostały zabite, symbolizują Chrystusa w Jego człowieczeństwie, ukrzyżowanego za nas, dwa żywe ptaki zaś – Chrystusa w Jego boskości, żywą i zmartwychwstałą Osobę – J 11,25.
    - b. Chrystus został zabity w swoim człowieczeństwie, lecz nadal żyje w swej boskości – 14,19; 1 P 3,18.
  - 3. Prośba Boga o ofiarowanie Mu bydła i ptaków, skierowana do Abrahama, wskazuje na to, że Abraham musiał się utożsamić z ofiarami, które składał i być z nimi jedno – Rdz 15,9-10:
    - a. Wynika z tego, że aby wypełnić odwieczny Boży zamysł, musimy być ukrzyżowani w Chrystusowym ukrzyżowaniu i zmartwychwstali w Jego zmartwychwstaniu – Rz 6,5.8; Ga 2,20.
    - b. Tylko w taki sposób możemy praktykować życie kościoła w Chrystusie, który jest obiecaną ziemią – Kol 1,12; 2,6; 3,10-13.
  - 4. Bóg w przymierzu, które zawarł z Abrahamem, wyznaczył granice pięknej ziemi, ziemi Immanuela, terytorium Izraela, od Nilu po Eufrat; Chrystus, jedyne w swoim rodzaju nasienie Abrahama, odziedziczy tę ziemię, by ustanowić swoje tysiącletnie królestwo – Rdz 15,18; 12,7; Iz 8,8; Ga 3,16; zob. Wj 23,31; Pwt 11,24 i przyp. 1; Joz 1,3-4; Mt 25,34 i przyp. 1.

## Poselstwo piąte

### **Radować się Chrystusem w Jego niebiańskiej posłudze za sprawą walki toczonej za brata**

Wersety biblijne: Rdz 14; Hbr 7,1-4.25-26; 8,2.

- I. **Żyć przez wiarę, jak czynił to Abraham, to współpracować z Chrystusem w Jego niebiańskiej posłudze nie tylko w wyniku prowadzenia życia ołtarza i namiotu, lecz również za sprawą walki toczonej za brata – Rdz 12,7-8; rozdz. 14; Rz 4,12:**
  - A. Lot popełnił błąd polegający na oddzieleniu się od Abrahama i przemieszczeniu swego namiotu pod Sodomę (Rdz 13,5-12); „mieszkańcy Sodomy byli źli i bardzo grzeszni wobec Jahwe” (w. 13):
    1. Porzucenie Abrahama równało się porzuceniu Bożego celu i ochrony – zob. Flp 3,17; 1 Kor 4,16-17; Hbr 13,7.
    2. Musimy połączyć się z właściwymi osobami w Bożej ekonomii i podążać za nimi, żebyśmy utrzymali się na linii życia i w przepływie Pańskiego poruszania – 1 Kor 15,33; Prz 13,20; 2 Tm 1,15-18; 2,22.
  - B. Ponieważ Sodomę otaczała żyzna ziemia, Lot wyruszył w jej stronę; w końcu wprowadził się do miasta, zamieszkał tam i osiadł; opatrność Boża jednak zrządziła, że Sodomą została pokonana i Lota wzięto do niewoli – Rdz 14,12; zob. Jr 2,13.
  - C. Abraham nie szukał u swego brata słabości i nie cieszył się z cierpienia i katastrofy, jaka spotkała Lota; jeśli chodzi o Abrahama, widok brata w niewoli budził w nim wstyd – 1 J 5,16a; Iz 58,6-7; Prz 10,12; Jk 5,19-20.
  - D. Gdy Abraham otrzymał informację o pojmaniu Lota, podjął mężną decyzję, że będzie walczył za niego; zanim wyruszył na wojnę, modlił się i podniósł rękę do Jahwe, Boga Najwyższego, Właściciela nieba i ziemi – Rdz 14,14.22; 1 Tm 2,8.
  - E. Abraham postanowił zabrać swoich trzystu osiemnastu ludzi i wyruszyć do walki z czterema królami i ich armiami wskutek tego, że za kulisami Melchizedek (co znaczy „król sprawiedliwości”), król Salemu (co znaczy „pokój”), wstawiał się za Lotem, Abrahamem i jego walką – Rdz 14,18-20; Hbr 7,1-4.25-26; 4,14-16; Rz 8,26-29.34.

## **II. Po odniesionym zwycięstwie przez Abrahama „Melchizedek, król Salemu, wyniósł chleb i wino, a był on kapłanem Boga Najwyższego” – Rdz 14,18:**

- A. Melchizedek jest typem Chrystusa – królewskiego Arcykapłana; pojawił się on, gdy Abraham odniósł zwycięstwo – Hbr 5,6.10; 7,1-3.
- B. Zanim Melchizedek, kapłan Boży, się pojawił, musiał wstawiać się za Abrahamem; to zapewne z tego powodu Abraham mógł wyciąć czterech królów i odnieść zwycięstwo – zob. Wj 17,8-13.
- C. Dzisiaj Chrystus, nasz Arcykapłan, wstawia się za nami w ukryciu (Rz 8,34; Hbr 7,25), żebyśmy mogli być Jego zwycięzcami i pokonali Bożych wrogów; w wyniku odniesionego przez nas zwycięstwa Chrystus jawnie będzie mógł się objawić, gdy przyjdzie powtórnie (zob. Mt 26,29):
  - 1. Wszyscy odpowiedzmy jak echo na Pańskie wstawiennictwo; jeśli zwrócimy się do swojego ducha i będziemy się z Nim kontaktować, zawsze pojawi się w nas taki odzew – zob. Ps 27,8.
  - 2. Jeśli posłuchamy tego odzewu, zapominając o swoim otoczeniu, o wrogach, a nawet o sobie samych, odniesiemy zwycięstwo i wytniemy królów (takich jak własne „ja”, naturalny umysł, dzikie emocje, uparta wola i innych wrogów).
  - 3. Na koniec, gdy wytniemy wszystkich królów, ukaże się nam Melchizedek; będzie to drugie przyjscie Chrystusa; wtedy cała ziemia zrozumie, że Bóg jest Właścicielem nieba i ziemi.
- D. W Piśmie Świętym kapłaństwo według porządku Melchizedeka (Rdz 14,18) pojawia się przed kapłaństwem Aarona (Wj 28,1); kapłaństwo według porządku Melchizedeka znajduje się wyżej od kapłaństwa Aaronowego – Hbr 7:
  - 1. Chrystus w swej ziemskiej posłudze był Arcykapłanem według porządku Aarona w celu zgładzenia grzechów – 9,14.26.
  - 2. Następnie w swej niebiańskiej posłudze mianowany został Arcykapłanem według porządku Melchizedeka (5,6.10) w celu pokonania grzechu; nie w celu składania ofiar za grzech, tylko usługiwania nam Bogiem, który przeszedł przez proces wcielenia, ludzkiego życia, ukrzyżowania i zmartwychwstania, czego symbolem jest chleb i wino (Mt 26,26-28), nasz zasób życia, byśmy mogli zostać zbawieni do końca (Hbr 7,25).

3. Znać Chrystusa jako Arcykapłana w Jego królewskości jako Króla sprawiedliwości i Króla Salemu to podlegać Mu jako Głowie i Panu i pozwalać Mu, życiodajnemu Duchowi, rządzić w nas, byśmy stali się Nową Jerozolimą, gdzie panuje sprawiedliwość i pokój – w. 1-3; Iz 9,5; 32,1.17; 2 P 3,13; Ef 1,10.
4. Znać Chrystusa w Jego niebiańskim kapłaństwie to kontaktować się z Nim, byśmy mogli Nim się przesycić, przepoić i z Nim zespolić za sprawą wejścia w Jego modlitwę za nas, Jego troskę o nas przed Bogiem i Jego usługiwanie nam przetworzonym Bogiem jako chlebem i winem – Mt 26,26-28.

**III. Apostolska posługa, we współpracy z niebiańską posługą Chrystusa, „walczy za brata” w wyniku wstawiania się za świętymi według Boga i Jego ekonomii oraz w wyniku usługiwania świętym przetworzonym Bogiem i zyskania przez nich zwycięskiego zasobu i radości – Hbr 7,25; 8,2; Łk 22,31-32; J 21,15-17; Dz 6,4; Obj 1,12-13; zob. Wj 28,9-12.15-21.29-30.**

**IV. Psalm 110,3 objawia sposób, w jaki radujemy się Chrystusem, w Jego niebiańskiej posłudze, jako królewskim Arcykapłanem (Ps 110,4) – „Lud Twój ochoczo ofiaruje siebie w dniu Twej wojny, w splendorze swego poświęcenia. Młódź Twoja będzie dla Ciebie niczym rosa z łąna jutrzeńki”:**

- A. W oczach Pana nasze ochocze poświęcenie, ofiarowanie Mu siebie, to kwestia splendoru; mimo iż kościół upadł, poprzez pokolenia rozciąga się linia, na której stoją ci, co ochoczo ofiarowali się Panu w splendorze, pięknie, swego poświęcenia.
- B. Słowo „splendor” można również przetłumaczyć jako „ozdoba”; splendor poświęcenia jest ozdobą; jeśli ochoczo ofiarujemy siebie Panu, upiększy nas boski, niebiański splendor.
- C. Jak wynika z poezji tego wersetu, rosa, którą Chrystus jest zraszany, pochodzi z „łąna jutrzeńki”:
  1. Musimy wejść do tego łąna, byśmy zostali poczęci jak rosa, którą zrosimy Chrystusa; wiąże się z tym nasze poranne czuwanie.
  2. Jeśli nie wstaniemy wcześniej rano, by skontaktować się z Panem, stracimy sposobność wejścia do łąna jutrzeńki i nie staniemy się rosą, która zrasza Chrystusa.

3. Obyśmy odpowiedzieli Mu słowami: „Panie Jezu, chcę być rosą, którą pocznie łono jutrzeńki i która powstanie dzięki niemu, by zrosić Ciebie”.

**V. Po odniesieniu przez Abrahama zwycięstwa Melchizedek „błogosławił Abrahama, mówiąc: Niech będzie błogosławiony Abram przez Boga Najwyższego, Właściciela nieba i ziemi! Niech będzie błogosławiony Bóg Najwyższy, który w twe ręce wydał twoich wrogów! Abram dał mu dziesiątą część ze wszystkiego... Abram odpowiedział królowi Sodomy: Podnoszę rękę ku Jahwe, Bogu Najwyższemu, Właścicielowi nieba i ziemi, że ani nitki, ani rze-myka od sandała, ani niczego nie wezmę z tego, co do ciebie należy, żebyś potem nie mówił: To ja wzbogaciłem Abrahama” – Rdz 14,19-20.22-23:**

- A. Ponieważ Abraham, zwycięzca, odniósł zwycięstwo nad Bożymi wrogami i opowiadał się za Bogiem na ziemi, o Bogu można mówić nie tylko jako o Bogu nieba (2 Krn 36,23; Ne 1,5; 2,4.20), lecz również jako o Właścicielu nieba i ziemi (Rdz 14,19.22).
- B. Abraham przezwyciężył pokusę ziemskich bogactw i pokazał, że był czysty w tej sprawie; radowanie się przez nas Chrystusem w Jego niebiańskiej posłudze objawia się w tym, jak obchodzimy się z dobrami materialnymi:
  1. Ze względu na Pańskie poruszanie na ziemi musimy pójść za wzorem Abrahama i uczcić wyniesionego na niebiosa Pana swoimi ziemskimi bogactwami – w. 20; Hbr 7,2.4; zob. Ml 3,8-10; Łk 6,38.
  2. Ze względu na Pańskie poruszanie na ziemi musimy przezwyciężyć pokusę ziemskich bogactw poprzez to, że będziemy radowali się bogactwami przetworzonego Trójjedynego Boga – Rdz 14,21-24; zob. 2 Krl 5,15-27; 3 J 7-8.

## Poselstwo szóste

### Alegoria dwóch kobiet

Wersetety biblijne: Rdz 16,1–17,14; Ga 4,21-31.

#### **I. Sara i Hagar, żona i konkubina Abrahama, są alegorią dwóch przymierzy – przymierza obietnicy i przymierza prawa – Rdz 16,1-3; Ga 4,24:**

A. Sara, kobieta wolna, oznacza przymierze obietnicy, które wiąże się z nowym testamentem, przymierzem łaski – w. 23-24; Rdz 12,7; 15,7-21:

1. W przymierzu tym Bóg obiecał, że da Abrahamowi nasienie i wcale nie chciał, żeby Abraham cokolwiek robił, by je osiągnąć; Bóg miał coś w niego wbudować, żeby Abraham zrodził nasienie, które wypełni Jego zamysł; oto łaska – w. 4.
2. Sara, kobieta wolna, właściwa żona Abrahama, jest symbolem przymierza łaski; zrodziła Izaaka dzięki Bożej łasce.
3. Owoc obietnicy łaski, czyli Izaak, jest nasieniem, które wypełni Boży zamysł – 17,19; 21,12b.

B. Hagar, niewolnica, symbolizuje przymierze prawa – Ga 4,24-25:

1. Hagar, konkubina Abrahama, jest symbolem prawa; widzimy dzięki temu, że prawo zajmuje pozycję konkubiny – Rdz 16,1-3.
2. Przymierze prawa, które symbolizuje Hagar, prowadzi Boży wybrany lud do niewoli, więzów, prawa, i czyni ich niewolnikami poddanymi prawu, oddzielonymi od Bożej łaski – Ga 4,25; 5,1.4.
3. Zrodzenie Izmaela przez Abrahama z Hagar symbolizuje ludzkie próby wypełnienia Bożego zamysłu w oparciu o wysiłek ciała we współpracy z prawem – Rdz 16,4.15-16; Ga 2,16; 4,23a.
4. Abraham zrodził Izmaela z Hagar w oparciu o wysiłek ciała, a nie Bożą łaskę; dlatego też Izmael, owoc cielesnych wysiłków człowieka zgodnych z prawem, został odrzucony przez Boga – Rdz 17,18-19; 21,10; Ga 4,30.

C. Obietnica dana została w Księdze Rodzaju 12,2.7; 13,15-17 i 15,4-5, przymierze zaś zostało zawarte w wersetach 15,7-21:

1. Zgodnie z Bożym zamysłem najpierw przyszło przymierze obietnicy, jeszcze przed przymierzem prawa; Bóg nie miał zamiaru wprowadzać prawa ani nie chciał, żeby człowiek w celu wypełnienia Bożego zamysłu starał się go przestrzegać.
  2. Bóg pierwotnie zamyślił, że wbuduje w człowieka samego siebie, aby przez niego wypełnić swój замысль – w. 4.
- D. Przymierze, które Bóg zawarł z Abrahamem w Księdze Rodzaju 15,7-21, zostało potwierdzone obrzezaniem w wersetach 17,1-14:
1. W wersecie 1 Bóg objawił się Abrahamowi jako wszechwystarczający Bóg; ten wszechwystarczający potężny Bóg jest źródłem łaski, która zaopatruje Jego powołanych w bogactwa Jego boskiej istoty, by zrodzili oni Chrystusa jako nasienie w celu wypełnienia Jego замысльu.
  2. W Księdze Rodzaju 16 cielesny postępek Abrahama doprowadził do powstania Izmaela; w Księdze Rodzaju 17 Bóg nakazał Abrahamowi odciąć ciało, położyć kres naturalnej sile, by móc przyjść i zrodzić Izaaka dzięki swej łasce.
  3. W duchowym sensie obrzezanie oznacza zdjęcie grzesznego ciała, ściągnięcie z siebie swojego „ja” i starego człowieka za sprawą ukrzyżowania Chrystusa – Kol 2,11.13a; Flp 3,3:
    - a. Duchowe obrzezanie to nieustanne stosowanie śmierci Chrystusa na upadłe ciało – Ga 5,24; Rz 8,13.
    - b. Obrzezanie rozprawia się z upadłym ciałem, które próbuje samo z siebie czynić Bożą wolę i wypełniać Jego obietnicę; znaczenie obrzezania polega na odcięciu pewności ciała – Flp 3,3.
  4. Przymierze potwierdzone obrzezaniem dotyczy nasienia i ziemi i służy wypełnieniu Bożego замысльu – Rdz 17,2-8:
    - a. Aby wypełnić odwieczny Boży замысль polegający na tym, że człowiek ma wyrażać i reprezentować Boga, Chrystus musi być dla nas nasieniem oraz ziemią; w tym celu musimy zostać obrzezani i prowadzić ukrzyżowane życie – Ga 5,24; 6,14.
    - b. Kiedy położony zostanie kres naszemu ciału, „ja” i staremu człowiekowi, otworzą się drzwi i Bóg będzie mógł wejść i zrodzić Izaaka – Rdz 18,10.14; 21,1-3.

## II. Rozważmy List do Galacjan 4,21-31 w świetle doświadczenia Abrahama w Księdze Rodzaju:

- A. W Liście do Galacjan 4,21-31 Paweł mówi nam, że Hagar oznacza prawo, symbolizowane przez ziemską Jerozolimę, a Sara – łaskę, symbolizowaną przez niebiańską Jerozolimę – w. 25-26.
- B. Hagar i Sara reprezentują dwa przymierza – przymierze prawa i przymierze łaski; prawo to sprawa trudu i zdolności człowieka, które przyczyniają się do powstania czegoś, podczas gdy łaska to Bóg, który daje siebie wybranemu ludowi, by powstało wielu synów – 3,26; 4,6.
- C. Przymierze, które Bóg pierwotnie zawarł z Abrahamem, było przymierzem łaski:
  - 1. W przymierzu tym nie są potrzebne zdolności człowieka ani jego wysiłki, tylko Boża łaska, która prowadzi do powstania wielu synów – 3,29.
  - 2. Przymierze to jest tożsame z nowym testamentem; oznacza to, że przymierze, które Bóg zawarł z Abrahamem, było w rzeczywistości nowym testamentem – w. 8. Hbr 8,7-8:
    - a. Nowy testament to kontynuacja przymierza, które Bóg zawarł z Abrahamem – Rdz 15,7-21.
    - b. Nowy testament to pełna kontynuacja przymierza łaski, które Bóg zawarł z Abrahamem, by doprowadzić do powstania synów; pierwszym z synów powstałych dzięki temu przymierzowi był Abraham – Ga 3,26; 4,6; Hbr 2,10.
- D. Dwoje dzieci, zrodzonych przez te dwa przymierza, różni się co do natury – Ga 4,24.28-31:
  - 1. Ci, których zrodziło przymierze prawa, narodzili się według ciała, ci zaś, których zrodziło przymierze obietnicy, narodzili się według Ducha – w. 29.
  - 2. Dzieci zrodzone według ciała nie mają żadnego prawa do udziału w obiecany przez Boga błogosławieństwie, jednak dzieci zrodzone według Ducha mają do tego pełne prawo – w. 30-31.
  - 3. Ponieważ mamy łaskę, Chrystusa, i życiodajnego Ducha, jesteśmy dziećmi według Ducha – 6,18; Kol 1,27; 1 Kor 15,45b:
    - a. Duch ten jest teraz w naszym duchu i czyni nas dziećmi według Ducha; to cudowne objawienie zawiera List do Galacjan 3–4.

- b. Ponieważ jesteśmy dziećmi według Ducha, powinniśmy trwać w wypełnianiu się Bożego pragnienia i radować się łaską, Chrystusem, oraz wszechzawierającym Duchem, który jest błogosławieństwem ewangelii – 3,14.
- E. List do Galacjan 4 objawia, że matką wierzących – którą jest Jerozolima w górze, Nowa Jerozolima – jest nowe przymierze łaski, symbolizowane przez Sarę – w. 26:
- 1. Nowa Jerozolima, niebiańska Jerozolima, Jerozolima w górze, jest naszą matką; matka ta jest nowym przymierzem łaski – Hbr 8,7-13; 12,22-23:
    - a. Nowe przymierze jest naszą matką, ponieważ zrodziło nas jako dzieci wolności – Ga 4,31.
    - b. Narodziliśmy się w nowym przymierzu i Jerozolima w górze jest naszą matką – w. 26.
    - c. Kobieta ta jest nowym przymierzem i naszą matką, naszą matką zaś jest Boża łaska.
  - 2. Ojciec jest Dawcą łaski; łaska jest przymierzem; przymierze jest miastem, Jerozolimą w górze, Nową Jerozolimą, która jest naszą matką; synowie, których zrodziła matka, są jej składnikami; matka powraca do Ojca, by być z Nim jedno – wyszła z Niego, a następnie powraca do Niego, miejsca swojego przeznaczenia – 1,3; 1 Kor 8,6.
  - 3. Otrzymanie nowego przymierza i przestrzeganie go polega na podejściu do niebiańskiej Jerozolimy i do kościoła; nowe przymierze, niebiańska Jerozolima i kościół to jedno – Hbr 8,7-13; 12,22-23.
  - 4. Matką wierzących jest miasto, którego oczekiwał Abraham – 11,10:
    - a. Miasto to identyfikuje werset 12,22, który mówi nam, że podeszliśmy do niebiańskiej Jerozolimy, żony Chrystusa i matki nowotestamentowych wierzących, która składa się z synów Bożych, z niej zrodzonych.
    - b. Wybierając Abrahama, Bóg miał zamiar, aby zrealizować swoją ekonomię, czyli doprowadzić do powstania wielu synów, zrodzonych przez łaskę, i ukonstytuować Nową Jerozolimę – swój ostateczny i wieczny zbiorowy wyraz – Obj 21,1-2.7.

## Poselstwo siódme

### **Życ w społeczności z Bogiem**

Wersety biblijne: Rdz 18; 2 Krn 20,7; Iz 41,8; Jk 2,23.

**I. „Potem ukazał mu się [Abrahamowi] Jahwe w dąbrowie Mamre, gdy siedział u wejścia do namiotu w skwarne południe. A podniósłszy oczy, ujrzał trzech mężów, którzy stanęli przed nim. Ujrzawszy ich, wybiegł od wejścia do namiotu na ich spotkanie” – Rdz 18,1-2:**

A. Jednym z tych trzech mężów był Jahwe Bóg, Chrystus (w. 13-14, 22), a dwaj pozostali – aniołami (w. 22; 19,1).

B. Gdy Abraham został obrzezany i gdy jego naturalnej sile położony został kres, zaczął żyć w bliskiej społeczności z Bogiem i stał się Jego przyjacielem – 2 Krn 20,7; Iz 41,8; Jk 2,23.

**II. Chwalebne wstawiennictwo Abrahama przed Bogiem nie było modlitwą człowieka na ziemi do Boga w niebiosach; była to poufna rozmowa dwóch przyjaciół, rozmowa zgodna z wyjawionym przez Boga pragnieniem – Rz 4,12; 2 Krn 20,7; Iz 41,8; Jk 2,23; Pnp 1,1-4; Obj 2,17; Rdz 18; 1 Tm 2,1.8:**

A. Jeszcze przed wcieleniem (J 1,14) Jahwe, Chrystus, ukazał się Abrahamowi w ludzkiej postaci, mając ludzkie ciało, i miał z nim komunie na ludzkim poziomie (Rdz 13,18; 18,1-2.13-15).

B. Gdy Abraham cieszył się miłą społecznością z Bogiem, otrzymał od Niego objawienie na temat narodzin Izaaka oraz zniszczenia Sodomy – w. 9-22:

1. Narodziny Izaaka wiążą się z Chrystusem, a zniszczenie Sodomy – z Bożym sądem nad grzechem; oznacza to, że Chrystus musi wejść, a grzech – sobie pójść.

2. Pokazuje to, że Bóg pragnie wbudować w nas Chrystusa, wytworzyć Go przez nas i zniszczyć „Sodomę” w naszym życiu domowym, życiu zawodowym, a także życiu chrześcijańskim i życiu kościoła – Ga 1,15-16; 2,20; 4,19; 1 Kor 5,8.

3. Gdy mamy bliską społeczność z Bogiem, otrzymujemy objawienie o tym, że wszystko co niemożliwe, staje się możliwe u Chrystusa – Rdz 18,14; Łk 18,27.

- C. Bóg objawił Abrahamowi swój zamiar zniszczenia Sodomy, gdy szukał orędownika – Rdz 18,17-22; zob. Hbr 7,25; Iz 59,16; Ez 22,30:
1. Podczas gdy Bóg zamierzał zniszczyć Sodomę, w sercu martwił się o Lotę, który mieszkał w Sodomie – Rdz 13,12; 14,12; 19,1.
  2. Bóg chciał zbawić Lotę, by utrzymać linię genealogiczną Chrystusa poprzez Rut, Moabitkę i potomka Lotę (w. 37; Rt 1,4; Mt 1,5), lecz nie mógł tego uczynić bez pomocy orędownika.
  3. W bliskiej społeczności z Abrahamem zatem, w tajemniczy sposób, nie wspominając imienia Lotę, Bóg objawił swoje pragnienie; Abraham po to stał przed Jahwe, by wstawiać się za Lotem – Rdz 18,22.
- D. Księga Rodzaju 18 wyraźnie objawia podstawowe zasady wstawiennictwa:
1. To nie my, lecz Bóg zapoczątkowuje właściwe wstawiennictwo swoim objawieniem; właściwe wstawiennictwo zatem wyraża Boże pragnienie i realizuje Jego wolę – w. 17, 20-21; 19,27-29; Ps 27,4-8; Hbr 4,16; 7,25; Jk 5,17.
  2. Na pozór Abraham wstawiał się za Sodomą; w rzeczywistości wstawiał się za Lotem (Rdz 14,12; 18,23; 19,1.27-29); pokazuje to, że powinniśmy wstawiać się za Bożym ludem, który został uniesiony do świata.
  3. Wstawiennictwo to poufna rozmowa z Bogiem zgodna z wewnętrznym zamiarem Jego serca; musimy zatem nauczyć się przebywać w Bożej obecności – 18,22-33; Mt 6,6.
  4. Wstawiennictwo jest zgodne ze sprawiedliwą drogą Boga:
    - a. Gdy Abraham wstawiał się za Lotem, nie błagał Boga, powołując się na Jego miłość ani łaskę; postawił Bogu wyzwanie zgodne z Jego sprawiedliwą drogą.
    - b. Sprawiedliwość Boga zobowiązuje Go o wiele bardziej niż miłość czy łaska – Rdz 18,23-25; Rz 1,17.
  5. Wstawiennictwa Abrahama nie zakończyły jego słowa, tylko Boga, co pokazuje, że prawdziwe wstawiennictwo jest przemawianiem Boga w naszym przemawianiu – Rdz 18,33; J 15,7; Rz 8,26-27.

### **III. Aby dalej żyć w społeczności z Bogiem, musimy przezwyciężyć otepiające skutki dogadzania sobie poprzez prowadzenie światowego trybu życia – Łk 17,26-32; Rdz 19:**

- A. Lot został pokonany, gdyż oddzielił się od Abrahama, który był Bożym świadkiem i świadectwem, i uniesiony został z prądem do niegodziwego miasta Sodomy – 13,5-13; 14,12; 2 P 2,6-9.
- B. Ur chaldejskie (miejsce bożków), Egipt (miejsce światowych bogactw i rozkoszy) oraz Sodoma (miasto grzechu), tworzą trójkątną granicę otaczającą ziemię Kanaan; Boży powołani żyją w środku tego trójkąta i muszą uważać, żeby nie wpaść z powrotem do miasta bożków, nie zejść do miejsca światowych rozkoszy ani nie dać się unieść do miasta grzechu – Jr 2,13; 1 J 5,21; 2 Tm 3,1-5.
- C. Gdy niegodziwi Sodomici porzucili Boga, On wydał ich na pastwę niegodziwych pożądliwości; to końcowy rezultat buntu człowieka przeciwko Bogu i odrzucenia sumienia – Rdz 19,4-11; Rz 1,21-27; 2,14-15; 1 Tm 4,2:
  - 1. W pełnym Bożym zbawieniu możemy zostać obmyci z wszelkich grzeszności Sodomy, uświęceni przez Boga, a także przez Niego usprawiedliwieni, przyjęci – 1 Kor 6,9-11.
  - 2. Jeśli chwalimy Boga, dziękujemy Mu, czcimy Go i Mu służymy, będziemy chronieni od wszelkiego zła – Rz 1,21.25.
- D. Lot był gotów poświęcić swoje dwie córki dziewice, by zaspokoić pożądliwość Sodomitów, co pokazuje, że utracił poczucie moralności i wstydu, spędziwszy sporo czasu w grzesznym mieście Sodomie – Rdz 19,8.11-13.30-38:
  - 1. Na całym świecie przytępieniu uległo poczucie wstydu i moralności; ponieważ większość młodych ludzi wychowała się w grzesznej atmosferze, ich poczucie uległo przytępieniu – 1 J 5,19.
  - 2. Gdyby jednak przyszli do życia kościoła i pozostali w jego czystej atmosferze przez kilka miesięcy, nigdy nie powróciliby już do grzesznego świata.
  - 3. Wszyscy musimy uciec z Sodomy i zatrzaskać drzwi przed jej niegodziwą atmosferą.

- E. Lot nie miał ochoty uciekać z niegodziwego i potępionego miasta, Pan jednak okazał mu miłosierdzie, wyciągając go z Sodomy niczym głównię z ogniska – Rdz 19,16; zob. Za 3,2; Jud 19-23.
- F. „Wspomnijcie na żonę Lota” to poważna przestroga dla wierzących, którzy miłują świat – Łk 17,31-32; Rdz 19,15-17.26; Łk 14,34-35; 1 J 2,27-28.

## Poselstwo ósme

### **Boga Abrahama widziany w Jego rozprawianiu się z Abrahamem**

Wersety biblijne: Dz 7,2; Rdz 12,7-8; 13,14-17; 14,17-20; 15,1; 17,1; 18,1; 24,14.

#### **I. Boga Abrahama (Wj 3,15) widzimy w Jego rozprawianiu się z Abrahamem w następujących rzeczach:**

- A. Bóg Abrahama jest Bogiem chwały – gdy pierwszy raz ukazuje się Abrahamowi, pierwszy raz go powołuje oraz pierwszy raz z nim rozmawia – wielkim magnesem i ogromną motywacją dla Abrahama, które sprawiły, że wyruszył on z kraju szatańskiego bałwochwalstwa – Rdz 11,31; Dz 7,2-4a:
  - 1. Bóg wielokrotnie ukazywał się Abrahamowi, dzięki czemu wlewał w niego siebie i sprawiał, że Abraham doświadczał duchowego napełnienia – Rdz 12,1-3.7-8; 13,14-17; 15,1-7; Rz 4,3; Rdz 18,17-19; zob. Dz 26,16; 22,14-15.
  - 2. Abrahamowi udało się dotrzeć do Kanaanu dzięki wytrwałości Boga; Bóg mocno trzyma swój lud; jest Bogiem, który nigdy nie rezygnuje – J 10,28-30; Jud 24.
  - 3. Bóg objawił się Abrahamowi jako Ten, który usprawiedliwia swój wierzący lud; wiarą ludu jest Bóg, który wlewa w niego siebie jako wierzący pierwiastek, wiara ta jest również docenieniem Jego osoby, boską reakcją na Jego czar – Rdz 15,1-6; Hbr 12,1-2a; Ga 2,20.
- B. Bóg Abrahama jest Bogiem błogosławieństwa, gdy po raz drugi powołuje Abrahama i przemawia do niego obiecując mu, że uczyni z niego wielki lud, jego imię wielkim, a jego samego – błogosławieństwem dla innych oraz że wszystkie rody ziemi zostaną w nim ubłogosławione; Abraham, pociągnięty tym, poszedł do pięknej ziemi boskiej obietnicy – Rdz 12,1-4:
  - 1. W świetle Listu do Galacjan 3,14 tym obiecany błogosławieństwem jest w rzeczywistości Bóg, który jest Duchem; największym błogosławieństwem jest Trójjedyny Bóg – Ojciec, Syn i Duch – który jest przetworzonym, wszechzawierającym, życiodajnym Duchem, mieszkającym w nas w najbardziej subiektywny sposób, żebyśmy mogli Nim się radować – 6,18; Flp 1,19.

2. Kto przeklina Boży lud, otrzymuje przekleństwo, kto zaś błogosławi Boży lud, otrzymuje błogosławieństwo – Lb 23,21; 24,5.9; zob. 1 Kor 1,2; 2 Kor 5,17.
- C. Bóg Abrahama jest Bogiem ziemi, gdy ukazuje się po raz drugi, a po raz trzeci przemawia, obiecując Abrahamowi, że da ziemię Kanaan jego nasieniu – Rdz 12,6-7.
- D. Bóg Abrahama jest Bogiem ukrytej troski o swojego wybrańca, gdy zbawia Abrahama od znieważenia jego żony przez faraona – w. 10-20.
- E. Bóg Abrahama jest Bogiem pociechy i zachęty, gdy po raz czwarty przemawia do niego, po opuszczeniu go przez Lotą, gdy obiecuje dać Abrahamowi i jego nasieniu ziemię Kanaan – tyle ile ten mógł objąć wzrokiem, gdy spojrzał w cztery strony świata – oraz uczynić jego nasienie tak licznym jak proch ziemi – 13,14-17:
  1. Chrystus, nasienie Abrahama, musi się w nas wbudować, byśmy zrodzili Go w celu uzyskania przez Niego przyrostu – Ga 3,16; 1,15-16; 2,20; 4,19.
  2. Ziemia Kanaan symbolizuje wszechzawierającego Chrystusa – wszechzawierającego Ducha w naszym duchu – którym możemy się radować, by ukonstytuować się Nim w celu uzyskania przez Niego zbiorowego wyrazu siebie – Kol 1,12; 2,6-7; Ga 3,14; 5,16.25.
- F. Bóg Abrahama jest Bogiem Najwyższym, Właścicielem nieba i ziemi, w swoim boskim zasobie i błogosławieństwie udzielonych Abrahamowi przez Melchizedeka po stoczonej przez Abrahama bitwie z czterema królami – Rdz 14,17-20.
- G. Bóg Abrahama jest Bogiem tarczy i wielkiej nagrody, gdy po raz piąty przemawia (tym razem w wizji) do Abrahama, bojącego się zemsty czterech królów, gdy wskazuje Abrahamowi, że jego niebiańskie nasienie w boskiej naturze będzie tak liczne jak gwiazdy na niebie, których nikt na ziemi nie poruszy; Abraham uwierzył Jahwe, a Jahwe poczytał mu to za sprawiedliwość – 15,1-6.
- H. Bóg Abrahama jest Bogiem wierności, gdy przepowiada Abrahamowi, za szóstym razem w głębokim śnie, że jego ziemskie nasienie w ludzkiej naturze będzie przebywać w Egipcie, służyć Egipcjanom, ciemnione przez nich przez czterysta lat, a gdy nastanie czwarte z kolei pokolenie, powróci do Kanaanu; jest On Bogiem wierności, gdy zawiera z Abrahamem przymierze, że da jego nasieniu ziemię od rzeki egipskiej po wielką rzekę – Eufrat – w. 12-21.

- I. Bóg Abrahama jest Bogiem milczenia z powodu tego, że Abraham posłuchał swojej żony Sary i poślubił Hagar, oparł się na swoim upadłym ciele, by z niej mieć syna, gdy sam miał osiemdziesiąt sześć lat (16,1-4.15-16); Bóg milczał, nie mówił do Abrahama przez trzynaście lat; gdy Abraham miał dziewięćdziesiąt dziewięć lat, Bóg ponownie mu się ukazał (17,1).
- J. Bóg Abrahama jest Bogiem wszechwystarczalności, gdy trzeci raz ukazuje się Abrahamowi i po raz siódmy do niego przemawia, gdy staje się Bogiem obrzezania, odcinającym wybranemu ludowi naturalnego człowieka w grzesznym ciele, żeby mógł się on stać Bożym nowym stworzeniem; stworzenie to symbolizuje Izaak, narodzony dzięki Bożej łasce, a nie Izmael, który narodził się z ciała Abrahama – w. 1-21; Ga 4,22-31:
1. Bóg objawia się wierzącym jako Wszechwystarczający Bóg (hebr. *El Shaddai*), by postępowali oni w Jego obecności, nieustannie radowali się Nim i Jego wszechwystarczającym zasobem, również by On sam mógł dodawać się do nich jako pierwiastek i przyczyna ich doskonałości – Rdz 17,1.
  2. Boski tytuł *El Shaddai* tworzą dwa hebrajskie słowa – słowo *El* oznaczające „Potężny” i *Shaddai* – „piers” lub „wymię”.
  3. Bóg zatem to Potężny, który posiada wymię, wszechwystarczający Potężny; jest On Karmicielem, Dawcą siły i obfitym Zaopatrzycielem dla swoich powołanych, którzy nieustannie Go przyjmują – Flp 1,19-21a; Ga 3,25; J 1,16.
  4. Wszechwystarczający Bóg jest Bogiem ukrzyżowania w celu położenia kresu naszemu naturalnemu człowiekowi w ciele i Bogiem zmartwychwstania w celu zrodzenia naszego nowego człowieka, który służy nowemu stworzeniu – Rdz 17,1-21; 22,1-10; Kol 2,11; Ga 5,24; 1 P 1,3; 2 Kor 5,17; Flp 3,3.
- K. Bóg Abrahama jest Bogiem okazującym ludzką przyjaźń, gdy przychodzi (ukazuje się po raz czwarty, a przemawia po raz ósmy do Abrahama) jako człowiek, w ludzkiej postaci i nawiedza swego przyjaciela Abrahama (2 Krn 20,7; Iz 41,8; Jk 2,23) na ludzkim poziomie; z Nim Abraham chodził, a On rozmawiał z Abrahamem jak człowiek przyjaciel z człowiekiem przyjacielem o sądzie nad Sodomą, w której mieszkał bratanek Jego przyjaciela – Lot z rodziną – Rdz 18–19.

- L. Bóg Abrahama jest Bogiem okazującym przyjaźń w człowieczeństwie, gdy nakazuje wyjść bratankowi Abrahama i jego dwóm córkom z mającej ulec zburzeniu Sodomy, ponieważ pamięta o Abrahamie, który jest Jego bliskim przyjacielem – w. 29, 12-22.
  - M. Bóg Abrahama jest wszechmocnym Bogiem, który okazuje przyjacielską troskę, gdy zbawia swego bliskiego przyjaciela Abrahama swą potężną mocą od utraty żony na rzecz Abimelecha, króla Geraru – rozdz. 20.
  - N. Bóg Abrahama jest Bogiem niezmienności, gdy przestrzega zasady łaski, uznaje Izaaka, syna zrodzonego z Sary, za jego jedynego syna, gdy po raz dziewiąty przemawia do Abrahama – 21,1-12.
  - O. Bóg Abrahama jest Bogiem, który wystawia na próbę, gdy po raz dziesiąty przemawia do Abrahama i poddaje go próbie, swego bliskiego człowieka przyjaciela, prosząc go o złożenie umiłowanego, jedynego syna na ofiarę całopalną dla siebie – 22,1-10.
  - P. Bóg Abrahama jest Trójjedynym Bogiem zaopatrzenia (hebr. *Jahwe-jireh*), gdy po raz jedenasty przemawia do Abrahama i dostarcza na ofiarę całopalną dla siebie (jako Anioł Jahwe – Chrystus) barana w miejsce Izaaka – w. 11-14.
  - Q. Bóg Abrahama jest Trójjedynym Bogiem błogosławieństwa, gdy po raz dwunasty (ostatni) przemawia do Abrahama i obiecuje mu, że (jako Anioł Jahwe – Chrystus) pobłogosławi go i rozmnoży jego nasienie niczym gwiazdy na niebie i piasek na brzegu morza oraz że w jego nasieniu (Chrystusie) będą błogosławione wszystkie narody ziemi – w. 15-18.
  - R. Bóg Abrahama jest Bogiem przyjaźni na ludzkim poziomie, gdy kieruje starym sługą swego przyjaciela Abrahama, który ma zdobyć żonę dla jego syna Izaaka – rozdz. 24.
- II. W sumie, Bóg Abrahama jest Bogiem, który przemawia – gdy się ukazuje, gdy powołuje, w wizji i w ludzkiej przyjaźni – by objawić swemu bliskiemu przyjacielowi na ziemi, kim chce, by on był i co chce, by on robił zgodnie z Jego pragnieniem, służącym realizacji odwiecznej ekonomii, ekonomii służącej Boskiej Trójcy.**

## Poselstwo dziewiąte

### **Prowadzić życie radowania się łaską przez wzgląd na Boże upodobanie**

Wersety biblijne: Rdz 26,3-4.12-33; Ga 6,18; 1 Kor 15,10;  
2 Kor 12,7-10; Obj 22,21.

#### **I. Izaak był wzorem, przykładem radowania się Bożą łaską przez wzgląd na Boże upodobanie – Rdz 24,36; 25,5; 26,3-4.12-33; Rz 5,1-2; Dz 4,33; 11,23:**

- A. Łaska to Bóg w Chrystusie jako Duch, wbudowany w nas, bógśmy mogli się Nim radować, i by był On dla nas wszystkim, czynił wszystko w nas, przez nas i dla nas; w ten sposób staje się On budulcem naszej istoty, by zbudowane zostało Ciało Chrystusa, wieńczące Nową Jerozolimę – J 1,16-17; Hbr 10,29b; 1 Kor 15,10; zob. Ga 2,20; 2 Kor 13,13.
- B. Naszym przeznaczeniem jest radować się Bożą łaską; zostało to nam wyznaczone jeszcze przed założeniem świata – Ef 1,3-6; 2,7.
- C. *El Shaddai*, Wszechwystarczający Bóg, jest wszechwystarczającą łaską, by zaopatrywać swoich powołanych w bogactwa swej boskiej istoty; dzięki temu zrodzą oni Chrystusa jako nasienie służące wypełnieniu Jego zamysłu – Rdz 17,1; 28,3; 2 Kor 12,9; Flp 1,19-21a.

#### **II. Gdy Bóg uporał się z naturalną siłą Abrahama i jego własnymi wysiłkami, narodził się Izaak (Rdz 17,15-19; 18,10-14; 21,1-7); ozna- cza to, że Izaak narodził się z łaski, którą przedstawia Sara (Ga 4,23-28.31; 1 P 3,7):**

- A. „Czy jest coś nazbyt cudownego dla Jahwe? W wyznaczonym czasie wrócę do ciebie, według czasu życia, a Sara będzie miała syna” – Rdz 18,14:
  - 1. Czas życia (w. 10), wyznaczony czas narodzin Izaaka (17,21), był czasem Bożych nawiedzin (21,1).
  - 2. Narodziny Izaaka były przyjściem Jahwe, czyli przyjściem łaski (zob. J 1,17).
  - 3. Izaak narodził się dzięki sile Bożej łaski, a nie dzięki sile naturalnego życia człowieka; stało się to po tym, gdy Abraham się obrzezał i gdy oboje z żoną stali się zupełnie obumarli

(Rdz 18,11; Rz 4,18-19); oznacza to, że czas życia, kiedy Chrystus będzie dla nas życiem, nastanie wtedy, gdy Pan położy kres naszemu naturalnym siłom.

B. Życie Abrahama objawia, że jeśli mamy radować się Bożą łaską i w pełni korzystać z Jego bogactw, nasze naturalne życie musi doznać uszczerbku i zostać obrzezane, odcięte; największą przeszkodą w poznawaniu i doświadczaniu łaski jest własne „ja” – Rdz 17,11.19; zob. Flp 3,3.

C. Życie Izaaka objawia, że cierpienia, które ponosimy i które kładą kres naszemu naturalnemu życiu, służą radowaniu się Bożą łaską – zob. 2 Kor 1,8-9.12; 12,7-10; Rz 5,1-5.

### **III. Izaak dorastał w łasce; dorastać w łasce to rosnąć, korzystając ze wszystkiego, czym jest dla nas Chrystus – nasz duchowy pokarm i żywa woda – Rdz 21,8; 2 P 3,18; 1 P 2,2; 1 Kor 3,2.6; Ef 3,8; 4,15:**

A. Dorastanie Izaaka oznacza wzrost Chrystusa w nowotestamentowych wierzących po uprzednim zrodzeniu się Go w nich; wzrost Chrystusa w nas jest niezbędny, żeby Chrystus mógł się w nas ukształtować – 1 Kor 3,6; Ga 4,19; *Hymny*, nr 6,2.

B. Duch łaski (Hbr 10,29) jest łaską życia (1 P 3,7), różnorodną łaską Boga (4,10), Bogiem wszelkiej łaski (5,10) i wszechwystarczającą łaską (2 Kor 12,9); łaska ta jest teraz z naszym duchem (Ga 6,18).

C. Możemy codziennie otrzymywać łaskę i radować się nią za pośrednictwem krwi, słowa, Ducha i kościoła:

1. Odkupieńcza krew, krew przymierza, własna krew Boga, wnosi grzesznych i skażonych ludzi w wieczne radowanie się Bogiem – Dz 20,28; Mt 26,28; Kpł 16,11-16; Hbr 10,19-20; 1 J 1,7.9.

2. Możemy jeść słowo łaski, które staje się rozkoszą i radością naszego serca – Dz 20,32; Jr 15,16; J 6,63.

3. Duch łaski, obfity zasób przetworzonego i zwieńczonego Boga, jest olejkim wielkiej radości; olejek ten namaszcza nas, towarzyszy Chrystusa – Hbr 1,9; 10,29b; Za 12,10a.

4. Kościół Boży doświadcza świeżej i orzeźwiającej łaski Boga, który przychodzi do nas z niebios niczym zstępująca rosa dzięki swemu miłosierdziu i zrasza nas oraz przeobraża – Ps 133,3; Lm 3,22-23; 2 Kor 13,13; Dz 11,23.

- D. Codziennie otrzymamy łaskę i będziemy się nią radować, gdy zwrócimy się do ducha, będziemy go ćwiczyć i osadzimy Pana na tronie – Hbr 4,16; Rz 5,17.21; zob. Obj 4,2:
1. Tron Boży jest źródłem płynącej łaski; zawsze, gdy nie osadzamy Pana na tronie, usuwamy Go z tronu, przepływ łaski ustaje – 22,1; Kol 1,18b; Obj 2,4; 1 P 5,5.
  2. Jeśli w sobie osadzimy Pana na tronie, Duch jako rzeka wody życia wypłynie z tronu łaski i zaopatrzy nas; w ten sposób otrzymamy łaskę, z której będziemy mogli korzystać – Obj 22,1; *Hymny*, nr 13,1.
- E. Codziennie otrzymamy łaskę i będziemy się nią radować, gdy będziemy kochali Pana, poświęćali się Mu i kontaktowali się z Nim w Jego słowie za pośrednictwem wszelkiej modlitwy – 2 Kor 5,14; Ef 6,24; Kpł 6,12-13; Ef 6,17-18; Dz 20,32.
- IV. Izaak stał się też dziedzicem w łasce; my również jesteśmy dziedzicami Boga i radujemy się Nim jako rękojmnią naszego dziedzictwa, by odziedziczyć Go i by On odziedziczył nas – Rdz 21,9-12; 24,36; 25,5; Rz 8,17; Dz 26,18; Ef 1,11.14.18:**
- A. Izaak odziedziczył wszystko od swego ojca (Rdz 24,36; 25,5); w Nowym Testamencie wszyscy powołani wierzący są dziedzicami Bożej całkowitej i bezwarunkowej łaski i dziedziczą wszystkie bogactwa boskiej pełni, by z nich korzystać (Ef 1,3.6; 3,8.19).
  - B. Izaak jest symbolem tego, że niczego sami nie czynimy ani sami nie szukamy niczego; „Izaak” to korzystanie ze wszystkiego, co pochodzi od Abrahama, czyli wszystko, co pochodzi od Ojca – Rdz 24,36; 25,5.
  - C. Poznanie Boga Izaaka oznacza tylko jedno: poznanie Boga jako Zaopatrzyciela, poznanie faktu, że wszystko pochodzi od Niego; oznacza to również, że wszystko przychodzi przez przyjmowanie i że przyjmowanie jest sekretem zwycięstwa – Ef 1,3; Flp 1,19; J 1,16; Rz 5,17; 8,2.
- V. Izaak był posłuszny w łasce; gdy będziemy okazywali posłuszeństwo w łasce, Bóg zatroszczy się o resztę – Rdz 22,5-10; J 1,17:**
- A. Boża łaska jest potężna, dzięki niej możemy znieść wszystko – 2 Tm 2,1.
  - B. Łaska może panować nad wszystkim – Rz 5,21; Hbr 4,16.

- C. Powrócić do prawa to odrzucić łaskę, unieważnić ją, odpaść od niej – Ga 2,21; 5,4; zob. Rdz 16,16; 17,1:
    - 1. Odpaść od łaski to zniknąć zupełnie, stać się niczym, oddzielić się od Chrystusa, pozbawić się wszelkiej korzyści z Niego płynącej – zob. J 15,4-5.
    - 2. Jeśli sięgamy do czegoś innego niż Chrystus, do takich rzeczy jak prawo czy praca nad charakterem, a nie trzymamy się Chrystusa, żeby przez cały czas się Nim cieszyć, nasza radość z Chrystusa zostanie nam odebrana – zob. Kol 2,18.
  - D. Utwierdzajmy się łaską, czyli trwajmy w nowym przymierzu i radujmy się Chrystusem jako łaską – Hbr 13,9; Ga 5,4.
- VI. Izaak otrzymał stukrotny plon „i wzbogacił się ten mąż, i coraz bardziej się bogacił, tak że stał się bardzo zamożny”; nasze serca muszą być dobrą glebą, na której Chrystus będzie mógł zrodzić stukrotny owoc, musimy być również bogaci względem Boga i radować się łaską za łaską – Rdz 26,12-14; Łk 8,8.15; 12,15-21; Ef 3,8; J 1,16.**
- VII. Izaak radował się bezwarunkową łaską Bożą i znajdował radość i zadowolenie (symbolizowane przez studnię) wszędzie, gdzie szedł (Rdz 25,11; 26,15-25.33), jednak tylko w Beer-szebie ukazał mu się Bóg, tam przyjął on obietnicę, zbudował ołtarz, wzywał imienia Pana oraz rozbił namiot na świadectwo:**
- A. Bożym powołanym przeznaczony jest radować się Bożą łaską niezależnie od tego, na jakiej oni pozycji stoją; radowanie się jednak nie usprawiedliwia tego, na jakiej pozycji to się odbywa.
  - B. Jeśli pragniemy, by Bóg nam się ukazywał i jeśli pragniemy odziedziczyć Jego obietnice oraz prowadzić życie służące wypełnieniu Jego odwiecznego zamysłu, musimy przyjść na jedyne miejsce, które wybrał Bóg, i tam pozostać.
  - C. To jedyne miejsce symbolizuje Beer-szeba, gdzie była studnia, która dostarczała zasobu życia, i drzewo tamaryszkowe będące wyrazem obfitego przepływu życia – w. 23-24; 21,25.33.
- VIII. Izaak odziedziczył obietnicę – daną przez Boga jego ojcu – pięknej ziemi i jedyne nasienia, Chrystusa, w którym będą błogosławione wszystkie narody ziemi – 26,3-5; Ga 3,14.16:**

- A. Jedyne nasienie Abrahama, które jest ostatnim Adamem, stało się życiodajnym Duchem, błogosławieństwem Abrahama (rzeczywistością pięknej ziemi), by udzielać się wierzącym w Chrystusa i czynić ich zbiorowym nasieniem Abrahama – w. 14, 16, 29; 1 Kor 15,45b; J 12,24; Iz 53,10.
- B. Obietnica ta służyła wypełnieniu Bożego zamysłu – temu, żeby Bóg miał na ziemi królestwo, w którym będzie mógł się wyrazić za pośrednictwem zbiorowego ludu – Rdz 1,26; Mk 4,26; Dn 2,34-35.
- C. Dzięki radowaniu się przez nas łaską Boże królestwo stanie się rzeczywistością i Bóg w pełni się wyrazi w Chrystusie na wieczność – Obj 22,21; Ef 2,10.

## Poselstwo dziesiąte

### Dwie studnie – dwa źródła życia

Wersety biblijne: Rdz 21,15-34.

#### **I. Studnia jest źródłem życia; dwie studnie w Księdze Rodzaju 21,15-34 symbolizują dwa źródła życia:**

- A. Jedna studnia jest naturalnym źródłem na pustyni naszej duszy; źródło to reprezentuje Izmael, który żył na pustyni i związał się z Egiptem – w. 19-21.
- B. Druga studnia jest odkupieńczym źródłem w ogrodzie naszego ducha; źródło to reprezentuje Izaak, który mieszkał w Beer-szebie i który przyprowadzony został na górę Moria – w. 25, 31; zob. 22,2.
- C. Dzisiaj istnieją dwa rodzaje chrześcijan:
  - 1. Pierwszy z nich przypomina Izmaela: to chrześcijanie, którzy żyją dla siebie na pustyni swojej duszy i wiążą się ze światem – 1 J 2,15-17.
  - 2. Drugi rodzaj przypomina Izaaka, to ci, którzy żyją dla Boga w duchu i w życiu kościoła i którzy przychodzą na Syjon – Rz 8,4; 12,4-5; 16,1; Obj 14,1.
  - 3. Nawet my, prawdziwi chrześcijanie, możemy przypominać Izmaela, żyjącego w sobie i dla siebie i związanego ze światem, chyba że będziemy żyli w swoim duchu i w życiu kościoła (co przedstawia w formie typu Izaak), żeby osiągnąć Boży cel – 21,2; 22,16a.

#### **II. Studnia Izmaela, źródło jego życia, była na pustyni, miejscu odrzuconym przez Boga – Rdz 21,19-21; 25,12.18:**

- A. Studnia Izmaela, źródło jego życia, uczyniła z niego łucznika – 21,20:
  - 1. Łucznik to nieokiełznany myśliwy w stylu Nimroda w wersetach 10,18-12, zabójca żyjący na pustyni.
  - 2. Jeżeli pozostajemy na pustyni naszej duszy i pijemy wodę ze studni dla Izmaela, źródła jego życia, zostaniemy łucznikami, którzy będą uśmiercali życie i budowali własne królestwo, zamiast uprawiać życie w celu zbudowania Bożego królestwa – 21,21:

B. Studnia Izmaela, źródło jego życia, związała go z Egiptem, światem – 21,21:

1. Hagar wzięła żonę dla Izmaela z Egiptu, własnego źródła; opieczętowała go tym, co egipskie.
2. Istnieje studnia, źródło życia, które może zrobić z nas nieokreślanych myśliwych uśmiercających życie i związać nas ze światem.

### **III. Studnia Izaaka, źródło jego życia, była w Beer-szebie – w. 25, 31:**

A. O tej studni, boskim źródle, mówi wiele wersetów w Biblii:

1. W Elim „było dwanaście źródeł i siedemdziesiąt palm” – Wj 15,27:
  - a. Zdrój w Biblii oznacza życie, które wypływa z Boga w zmartwychwstaniu – J 4,10.14; 7,37-39; Obj 22,1.
  - b. Palmy symbolizują życie, które kwitnie, raduje się zaspokojeniem, jakie ono przynosi, i zwycięża nad uciskiem – Ps 92,13; Kpł 23,40; Ne 8,15; J 12,13; Obj 7,9.
2. „Wtedy to Izrael zaśpiewał tę pieśń: Wzbierz studnio, śpiewajcie o niej, studnia, którą wykopali książęta, wydrążyli dostojnicy ludu berłem, swoimi laskami” – Lb 21,17-18:
  - a. Studnia w Beer przedstawia w formie typu Chrystusa w nas – w. 16; J 4,11-12.14.
  - b. Kopanie studni symbolizuje wykopywanie brudu, przeszkód, jakie są w naszym sercu – umyśle, emocjach, woli i sumieniu – żeby Duch jako żywa woda wytrysnął w nas i swobodnie płynął – zob. Rdz 26,15.18.
3. „Zdrój w ogrodach, studnia wody żywej i źródła z Libanu” – Pnp 4,15:
  - a. Zdrój w ogrodach i studnia żywej wody życiodajnego Ducha są źródłami z życia zmartwychwstania i życia wniebowstąpienia (Libanu, w. 8) – J 7,38-39.
  - b. Zdrój i źródło płyną ze zwycięzców, z tego czym są i gdzie się znajdują.

B. Studnia dla Izaaka była odkupieńczą studnią – Rdz 21,28-32:

1. Abraham odkupił tę studnię za cenę siedmiu owieczek.
2. W typologii symbolizują one pełne odkupienie Chrystusowe, co pokazuje, że boska żywa woda została odkupiona, odzyskana, dzięki pełnemu odkupieniu, jakiego dokonał Chrystus – Ef 1,7; 1 P 1,18-19; J 19,34:

- a. Cała rasa ludzka żyje dziś w oparciu o źródło pozbawione odkupienia; my żyjemy dzięki źródłu, które zostało odkupione.
  - b. Żywa woda, którą dziś pijemy, nie jest naturalna; została ona odkupiona za ogromną cenę.
- C. Studnia dla Izaaka potrzebowała też przymierza – Rdz 21,31-32:
- 1. Przymierze, obejmujące odkupienie studni w Beer-szebie, jest nasieniem nowego przymierza, które zostało wcielone w życie za pośrednictwem odkupieńczej krwi Chrystusa – Mt 26,28; Łk 22,20; Hbr 8,8-13.
  - 2. Izaak pił odkupioną wodę, wodę przymierza; podobnie, woda życia, którą piją dzisiaj nowotestamentowi wierzący, jest odkupiona i objęta przymierzem – J 4,14; Hbr 8,10-13.

#### **IV. „Abraham zaś zasadził w Beer-szebie drzewo tamaryszkowe. Tam też wzywał imienia Jahwe, Boga Wiekuistego” – Rdz 21,33:**

- A. Tak jak drzewo życia jest centrum Księgi Rodzaju 2, tak drzewo tamaryszkowe jest centrum Księgi Rodzaju 21:
- 1. Drzewo tamaryszkowe, mające smukłe gałęzie i delikatne liście, obrazuje przepływ bogactw życia, wynik doświadczania drzewa życia; drzewo to zatem symbolizuje drzewo życia, którego doświadczamy i które wyrażamy – 2,9-10.
  - 2. To, że Abraham po zawarciu przymierza w sprawie studni w Beer-szebie posadził tam drzewo tamaryszkowe, pokazuje, że woda, z której pił, opływała w bogactwa – 21,32-33; zob. J 7,37-39.
  - 3. Dzisiaj życie kościoła odbywa się przy studni w Beer-szebie; gdy będziemy pić z tej wody i żyć w oparciu o nią, będziemy tacy jak drzewo tamaryszkowe – będziemy opływać w bogactwa życia:
    - a. Kościół powinien znajdować się przy studni przysięgi i przymierza, a także być pełen drzew tamaryszkowych, drzew życia, których doświadczamy – 1,4; 10,10.
    - b. Nasze życie chrześcijańskie i prawidłowe życie kościoła są drzewem tamaryszkowym, wyrażającym drzewo życia, w oparciu o które żyjemy – 6,57b.

B. Tam, w Beer-szebie, przy drzewie tamaryszkowym Abraham wzywał imienia Jahwe, Boga Wiekuistego – Rdz 21,33:

1. Widzimy tutaj szczególny tytuł Boga – *Jahwe, El Olam*; słowo *El* znaczy „Potężny”, hebrajski rdzeń zaś słowa *Olam* – oznaczającego „wieczny” czy też „wieczność” – znaczy „ukrywać”, „chować”:

- a. Abraham doświadczył Boga, który jest wieczny, który jest ukryty, tajemniczy.
- b. Istnieje On na wieki, bo nie ma początku ani końca; jest Wiecznym Bogiem – Ps 90,2; Iz 40,28.
- c. Boski tytuł *El Olam* oznacza życie wieczne – 1 J 1,2; 2,25; 5,11-13.

2. W Księdze Rodzaju 21 Abraham doświadczył Boga jako życia wiecznego, boskiej osoby, która jest schowana, utajona, ukryta, tajemnicza, a mimo to realna, wiecznie istniejąca i wiecznie żyjąca, bez początku i końca – Wj 3,14; J 3,16:

- a. Życie wieczne to życie, które jest naprawdę życiem – 1 Tm 6,19b.
- b. Życie to Trójjedyny Bóg, udzielony nam i w nas żyjący:
  - (1) Bóg Ojciec jest źródłem życia (J 5,26), Bóg Syn jest ucieleśnieniem życia (1,4), Bóg Duch zaś – przepływem tego życia (4,14b).
  - (2) Bóg Ojciec jest światłem życia (Obj 21,23; 22,5), Bóg Syn jest drzewem życia (w. 2), Bóg Duch zaś – rzeką życia (w. 1).
- c. Życie wieczne, którym jest Syn, nie tylko było u Ojca, lecz także żyło i działało w komunii z Ojcem w wieczności – 1 J 1,1-2; J 1,1-2.
- d. Życie wieczne objawiło się apostołom, którzy je widzieli, świadczyli o nim i zwiastowali je innym; objawienie się życia wiecznego obejmuje objawienie i udzielenie życia ludziom po to, by wprowadzić ich w życie wieczne, w jego związek i komunię z Ojcem – 1 J 1,1-3.
- e. Życie wieczne zostało obiecanie przez Boga, uwolnione dzięki śmierci Chrystusa i udzielone wierzącym za sprawą Jego zmartwychwstania – 2,25; J 3,14-15; 12,24; zob. Łk 12,49-50; 1 P 1,3.

- f. Życie wieczne zostało przyjęte przez wierzących, gdy uwierzyli oni w Syna; gdy wierzący przyjmują życie wieczne, staje się ono ich życiem – J 3,15-16.36a; Kol 3,4a; J 1,12-13.

## **Ofiarowanie Izaaka i doświadczenie Boga jako Tego, który udziela życia umarłym**

Wersety biblijne: Rdz 22,1-18; Hbr 11,17-19; Rz 4,17.

### **I. Bóg wystawił Abrahama na próbę: polecił mu zabrać jedyne- go syna, Izaaka, i złożyć go w ofierze całopalnej – Rdz 22,1-2:**

#### **A. Życie w Beer-szebie doprowadziło do powstania ofiary całopal- nej (Izaaka), składanej Bogu:**

1. Źródło życia Izaaka uczyniło z niego ofiarę całopalną, kogoś, kto został ofiarowany Bogu dla Jego zaspokojenia – w. 2, 7-9:
  - a. Hebrajskie słowo „ofiara całopalna” oznacza dosłownie „to, co się podnosi” i wskazuje na coś, co wznosi się do Boga – Kpł 1,3, przyp. 1.
  - b. Ofiara całopalna przedstawia w formie typu Chrystusa nie tylko w odkupieniu przez Niego człowieka od grzechu, lecz również w prowadzeniu życia – które jest doskonałe i w pełni oddane Bogu i które służy zaspokojeniu Go – oraz w tym, że jest On życiem umożliwiającym Bożemu ludowi prowadzenie takiego życia – w. 9; J 5,19.30; 6,38; 7,18; 8,29; 14,24; 2 Kor 5,15; Ga 2,19-20.
  - c. Ofiara całopalna jest pokarmem Boga, którym On może się radować i zaspokoić – Lb 28,2.
2. Prawidłowe życie kościoła prowadzi do powstania ofiar całopalnych – Kpł 1,1-2; Rz 12,1-2:
  - a. Życie, wzrost i wzywianie imienia Jahwe, El Olam, w Beer-szebie służą powstaniu ofiary całopalnej – Rdz 21,33; 22,1-2.
  - b. Im więcej będziemy przebywać w życiu kościoła, tym bardziej ono wyprowadzi nas z Beer-szeby do krainy Moria.

#### **B. Podobnie do Abrahama uczmy się ofiarowywać Bogu z powro- tem to, co On nam dał – w. 1-18; Rz 11,36:**

1. Wszystko, co wiązało się z Izaakiem, pochodziło od Boga i było dokonane przez Niego; Bóg również zażądał, by Abraham oddał Mu Izaaka, składając go w ofierze całopalnej – Rdz 22,1-2.

2. Izaak, typ Chrystusa, był obiecany nasieniem (Ga 3,16), które Bóg dał Abrahamowi, ale poprosił go, by dał Mu z powrotem to, co od Niego otrzymał; była to z pewnością próba dla Abrahama – Rdz 22,1; Hbr 11,17.
3. Widzimy tu podstawową zasadę obowiązującą w Bożej ekonomii: wszystko, co Bóg nam dał, również to, co wbudował w nas i przez nas, musi ostatecznie zostać Mu ofiarowane z powrotem, byśmy prowadzili życie wiary, nie trzymali się niczego, również tego, co Bóg dał, lecz polegali wyłącznie na Nim.
4. Najwyższym żądaniem stawianym przez Boga jest zwrócenie Mu tego, co nam dał.

## **II. W Księdze Rodzaju 22,1-18 widzimy posłuszeństwo wiary Abrahama – Hbr 11,17-19:**

- A. Abraham niczego nie rozpoczynał ani nie robił wedle własnych koncepcji.
- B. Wiara wlana w Abrahama przywiodła go do góry Moria (to inna nazwa góry Syjon) i umożliwiła mu złożenie w ofierze całopalnej Izaaka – Rdz 22,1-2; 2 Krn 3,1.

## **III. Abraham nazwał miejsce, gdzie złożył w ofierze Izaaka, Jahwe-jireh – Rdz 22,14:**

- A. Moria oznacza „wizję Jah”, czyli wizję Jahwe; na górze Moria Abraham zobaczył Boga, a Bóg zobaczył jego – w. 2.
- B. Werset 14b można przetłumaczyć „na górze Jahwe zostanie dostarczone” lub „na górze Jahwe Jego się ujrzy”:
  1. Na górze Moria Abraham doświadczył Bożego zaopatrzenia i otrzymał jasną wizję.
  2. Boże zaopatrzenie jest razem z wizją, kiedy zatem radujemy się Jego zaopatrzeniem, mamy wizję, w której widzimy Boga, a On widzi nas.
- C. Dziś Boży zasób jest w życiu kościoła, gdzie mamy pełne zaopatrzenie i jasną wizję.
- D. W Pańskim odzyskiwaniu wspinamy się na górę Moria, gdzie złożymy w ofierze swojego Izaaka, radować się będziemy Bożym zaopatrzeniem i uzyskamy przejrzystą wizję.

**IV. Kiedy Izaak został złożony w ofierze, Bóg zwrócił go w zmartwychwstaniu; służyło to wypełnieniu się Jego zamysłu – w. 16-18; Hbr 11,17-19; Rz 4,17:**

- A. Gdy Abraham otrzymał z powrotem Izaaka, uwierzył Bogu i doświadczył Go jako Tego, kto daje życie umarłym – Boga zmartwychwstania – Hbr 11,17-19; Rz 4,17; 2 Kor 1,9.
- B. Kiedy Izaak powrócił w zmartwychwstaniu, nie był to już Izaak naturalny, lecz zmartwychwstały.
- C. Izaak został złożony w ofierze, a następnie powrócił do Abrahama w zmartwychwstaniu i stał się błogosławieństwem – Rdz 22,16-18.
- D. Wszystko w naszym życiu musi przejść przez najwyższy sprawdzian śmierci, by zrobić miejsce dla Boga zmartwychwstania – J 11,25; 2 Kor 1,9.
- E. Gdy złożymy w ofierze Bogu to, co od Niego otrzymaliśmy, On zwróci to nam w zmartwychwstaniu – Hbr 11,17-19:
  - 1. Każdy dar, duchowe błogosławieństwo, praca czy sukces, jakie otrzymujemy od Boga, muszą przejść przez śmierć i na koniec powrócić do nas w zmartwychwstaniu.
  - 2. Kiedy ofiarujemy Bogu to, co od Niego otrzymaliśmy i przejdzie to przez śmierć, On zwróci to nam w zmartwychwstaniu i stanie się to błogosławieństwem służącym wypełnieniu Jego zamysłu – Rdz 22,16-18.
  - 3. Boże błogosławieństwo zawsze przychodzi w zmartwychwstaniu; jeśli ofiarujemy swojego Izaaka Bogu i zwrócony on nam zostanie w zmartwychwstaniu, znajdziemy się pod Bożym błogosławieństwem.

**V. Dzięki temu, że Abraham z powrotem ofiarował Bogu Izaaka, ten został pomnożony, by stać się Nową Jerozolimą – w. 16-18; Rz 8,29; Obj 21,2.7:**

- A. Nowa Jerozolima będzie ostatecznym zwieńczeniem nasienia Abrahama – piasku i gwiazd – Rdz 22,16-18; Rz 8,29; Obj 21,2.7:
  - 1. W Nowej Jerozolimie ci, których reprezentuje dwanaście plemion, są piaskiem, ci zaś, których reprezentuje dwunastu apostołów – gwiazdami – w. 12, 14.
  - 2. Dwa ludy symbolizowane przez piasek i gwiazdy zostaną zbudowane w Nową Jerozolimę.

B. W Księdze Rodzaju 22 widzimy podstawową zasadę – sposób pomnażania Bożego daru to ofiarowanie Bogu z powrotem tego, co nam dał:

1. Jeden Izaak, ofiarowany Bogu i zwrócony w zmartwychwstaniu, stał się niezliczoną liczbą gwiazd i ziarenek piasku.
2. Jeśli złożymy Bogu w ofierze swoje jedno ziarno i pozwolimy Mu, by umieścił je w śmierci, On zwróci je nam w zmartwychwstaniu i ujrzemy pomnożenie, na którym spoczywa Boże błogosławieństwo – J 12,24.

**VI. Góra Moria – miejsce, które wybrał Bóg – stała się ostatecznie górą Syjon, terenem, na którym zbudowana została świątynia, i centrum pięknej ziemi; w naszym duchowym doświadczeniu góra Moria ostatecznie staje się górą Syjon – Rdz 22,2.14; 2 Krn 3,1; Hbr 11,17-19; 12,22-23; Obj 14,1-5:**

- A. Abraham jako pierwszy oddał Bogu cześć, składając ofiarę całopalną na górze Syjon – w. 1.
- B. Później Bóg nakazał, by potomkowie Abrahama, dzieci Izraela, udawały się na to miejsce trzy razy w roku i oddawały cześć Bogu oraz składały Mu tam ofiary całopalne – Pwt 16,16; Ps 132,13.
- C. Dzisiaj duchowi potomkowie Abrahama, nowotestamentowi wierzący, znajdują się na górze Syjon – Hbr 12,22-23.
- D. Na koniec, wszyscy złączymy się z Abrahamem, by oddawać cześć Bogu na wiecznej górze Syjon, Nowej Jerozolimie; cała Nowa Jerozolima jest Syjonem, świętym świętych, miejscem, gdzie przebywa Bóg – Obj 14,1-15; 21,22.
- E. Odzyskiwanie Pańskie to budowanie Syjonu – rzeczywistości Ciała Chrystusa, które znajduje swe zwieńczenie w Nowej Jerozolimie – 14,1; Ef 4,16; Obj 21,2.

**Praktyczne życie na co dzień w jedności z Panem  
i typ Chrystusa poślubiającego kościół**

Wersety biblijne: Rdz 24; Ef 3,8-11; 5,25-27.

**I. Najważniejsze w Księdze Rodzaju 24 jest praktyczne życie na co dzień w jedności z Panem w celu wypełnienia Bożego zamysłu:**

**A. Życie Abrahama było praktycznym życiem na co dzień w jedności z Panem:**

1. Chociaż nie jest odnotowane, że Bóg nakazał Abrahamowi wziąć żonę dla swego syna z własnego kraju, Abraham skądś to wiedział; przyszło to do niego dzięki temu, że prowadził życie w zgodzie z Bożym spojrzeniem; ponieważ Abraham prowadził życie w jedności z Bogiem, znał Jego wolę i umysł i działał zgodnie z wewnętrznym Bożym odczuciem – w. 1-6, 40; zob. 1 Kor 7,25; 2 Kor 2,10; Flp 1,8.
2. Abraham był człowiekiem, który żył w jedności z Bogiem (Jk 2,23; 2 Krn 20,7; Iz 41,8); jeżeli kochamy Pana i żyjemy w jedności z Nim, to, co mówimy i robimy, zgodne jest z tym, co On lubi i czego nie lubi oraz z Jego wewnętrzną wolą i umysłem.
3. Jeśli żyjemy w jedności z Panem, On nie będzie musiał nam mówić, czego pragnie, bo już będziemy znali Jego wewnętrzne odczucie dzięki temu, że jesteśmy jedno z Nim; trzeba nam tak żyć dzisiaj w celu wypełnienia Bożego zamysłu.
4. Abraham poruszał się w zgodzie z Bożą ekonomią; to, co zrobił, żeby zdobyć żonę dla Izaaka, służyło wypełnieniu odwiecznego Bożego zamysłu – Rdz 24,3-8.
5. Księga Rodzaju 24 objawia przede wszystkim praktyczne życie zgodne z Bożą ekonomią, służące realizacji Jego odwiecznego zamysłu; musimy prowadzić życie, które będzie przypominało życie Abrahama; jego motyw, działania i wszystko, co robił, było zgodne z Bożą ekonomią – Rz 4,12; zob. 1 Sm 4,3, przyp. 1.
6. Księga Rodzaju 24,40 pokazuje, że Abraham chodził przed Bogiem; ponieważ chodził w Pańskiej obecności, wszystko, co robił, było Bożą wolą i było zgodne z Jego ekonomią.

7. Abraham nie nakazał swojemu słudze być wiernym, uczciwym ani wykonać dobrze zadania; nakazał mu przysiąc na Pana (w. 2-3, 9, 40-41); nakazując swemu słudze przysiąc na Pana, wprowadził go głębiej w Niego.
  - B. Najstarszy sługa Abrahama był wierny w tym, co mu powierzono – w. 5, 9, 33, 54, 56:
    1. Sługa Abrahama naśladował Abrahama i tak jak on ufał Panu w kwestii tego, co mu powierzono; modlił się do Pana w przejrzysty, pokorny i prosty sposób; każdy, kto naprawdę wierzy w Boga, jest prosty – w. 12-14, 21, 42; zob. 2 Kor 1,12; 11,2-3.
    2. Sługa znał wolę Pana dzięki temu, że szukał Jego prowadzenia i opatrności w swoim otoczeniu – Rdz 24,13-21.26-27.48-49.
  - C. Rebeka była cnotliwa, dobra i pilna (w. 16, 18-20); gdy decydowała się, że Izaak zostanie jej mężem, była w pełni mu oddana (w. 57-58, 61) i uległa (w. 64-65); była zatem doskonałym typem kościoła, który jest oblubienicą, żoną, Chrystusa (zob. Ef 5,23-25).
  - D. Laban i Betuel bali się Pana; byli też bardzo gościnni – Rdz 24,31-33.50-51.55-60.
  - E. Izaak na polu rozmyślał i szukał Pana; gdy sługa opowiedział Izaakowi, co się wydarzyło, ten wziął to, co ojciec dla niego uczynił, i poślubił Rebeke; małżeństwo to ostatecznie wypełniło Boży zamysł – w. 63, 66-67; 21,12b; 22,17-18.
  - F. Życie tych, o których mowa w Księdze Rodzaju 24, nie służyło jedynie im samym; było to życie, które doprowadziło do wypełnienia odwiecznego Bożego zamysłu, życie, które wydało na świat Chrystusa i zaowocowało królestwem Bożym służącym Bożej ekonomii; wszystko, co było związane ze zdobyciem żony dla Izaaka, uczynione zostało zgodnie z Bożą ekonomią, by zrodzić Chrystusa i służyć powstaniu królestwa Bożego – w. 40; 22,17-18; Ga 3,16.29.
- II. Księga Rodzaju 24 relacjonuje małżeństwo Izaaka i opowiada o czterech głównych osobach: Abrahamie przedstawiającym w formie typu Boga Ojca, Izaaku przedstawiającym Boga Syna, słudze przedstawiającym Boga Ducha i Rebecę, która przedstawia w formie typu wybrany Boży lud; lud ten poślubi Syna i stanie się Jego partnerką – J 3,29; 2 Kor 11,2; Ef 5,25-32; Obj 19,7-9; 21,2.9-10:**

- A. W wieczności przeszłej Bóg Ojciec powziął wieczny zamysł, wieczny plan, że z ludzkiej rasy zdobędzie kościół, oblubienicę, dla swojego Syna – Ef 3,8-11; 2,10; Mt 9,15:
1. Abraham, typ Ojca, nakazał swemu słudze, który obrazuje Ducha Świętego, żeby nie brał żony dla jego syna spośród córek Kananejczyków, tylko żeby wziął ją spośród jego krewnych – Rdz 24,3-4.7.
  2. W typologii pokazuje to, że odpowiedniczka Chrystusa musi pochodzić z Jego rasy, nie spośród aniołów ani innych stworzeń; skoro Chrystus wcielił się i stał człowiekiem, ludzkość stała się Jego rasą – zob. 2,21-22; 1,26; Dz 17,28-29a; J 1,14; Obj 22,17a.
- B. W czasie Bóg Ojciec wydał Bogu Duchowi polecenie, sprawę do załatwienia, by zrealizował plan Ojca: dotarł do wybranej oblubienicy i skontaktował się z nią oraz przyprowadził ją do Boga Syna, by była Jego partnerką, żoną – Rdz 24,3:
1. Tak jak sługa szukał żony dla Izaaka, tak i Duch szuka żony dla Boga Syna za sprawą wyszukującego uświęcenia – w. 11-14, 24; J 4,6-7.10; 1 P 1,2; Łk 15,8-10; J 16,8-11.
  2. Tak jak sługa przyniósł Rebecę bogactwa Izaaka, tak i Duch przynosi oblubienicy bogactwa Chrystusa – Rdz 24,10.22.47.53; J 16,13-15:
    - a. Gdy wielbłądy zostały napojone, sługa powiesił złoty kolczyk w nosie Rebeki i włożył jej na ręce dwie bransolety – Rdz 24,22.47:
      - (1) Włożenie kolczyka, ważącego pół sykla, w nos Rebeki oznacza, że jej zmysł „powonienia” został opanowany przez boską naturę i przedsmak Ducha, który jest gwarantem nadejścia pełnego smaku – zob. Pnp 7,4.8; 2,3; Hbr 6,4-6; Kpł 21,18; 1 Kor 2,15; Rz 8,23; Ef 1,13-14.
      - (2) Włożenie bransolet, ważących dziesięć złotych sykli, na ręce Rebeki oznacza, że Duch „zakuwa nas w kajdanki”, byśmy otrzymali kompletną boską funkcję dla służby w Ciele Chrystusa – 1 Tm 2,8; Ef 3,1; 4,1; 6,20; Rz 12,4; 1 Kor 12,4-11; Mt 25,15.
    - b. Rebeka otrzymała też klejnoty ze srebra, złota oraz szaty (Rdz 24,53); wszystko to wskazuje, że w życiu kościoła wszelkie bogactwa Chrystusa są nasze:

- (1) Tak jak sługa przekazał bogactwa Izaaka Rebecce, by ją upiększyć i by powróciła do Izaaka, żeby on został otoczony chwałą, tak Duch przekazuje nam bogactwa chwały Chrystusa, by nas upiększyć i byśmy powrócili do Niego jako Jego oblubienica, żeby On został otoczony chwałą – w. 47, 53, 61-67; Ef 3,16.21.
- (2) W wyniku uświęcenia usposobienia przez Ducha udzielane są nam niezgłębione bogactwa Chrystusa i przyozdabiają nas one, czyniąc Jego oblubienicą – Obj 21,2.19a; Iz 54,10-13; 1 Tes 5,23; Ef 3,8:
  - (a) Aby otrzymać udzielanie Chrystusa w Jego niezgłębionych bogactwach, musimy znać naszego ducha, używać go i ćwiczyć, jak również dbać o uświęcające przemawianie Ducha i Jego działanie w naszym duchu – Rz 15,16; Ef 1,17; 2,22; 3,5.16; 4,23; 5,18; 6,18.
  - (b) Aby otrzymać udzielanie Chrystusa w Jego niezgłębionych bogactwach, musimy uświęcać się za pośrednictwem metabolicznego oczyszczenia bieżącym, obecnym i żywym słowem Chrystusa – 5,26-27; zob. Pnp 8,13-14; Obj 1,20.
3. Tak jak sługa przekonał Rebekę, by wyszła za Izaaka, tak Duch pociąga nas do Chrystusa i sprawia, że kochamy Tego, którego nie widzieliśmy – Rdz 24,54-58; 1 P 1,8; 2,7; zob. *Hymns*, nr 546:
  - a. Duch przychodzi do wierzących i świadczy im o bogactwach Chrystusa, które otrzymał On od Ojca (zob. Rdz 24,35-36) i sprawia, że wierzący są pociągnięci do Chrystusa i kochają Go, zostawiają świat i naturalne więzi w ciele (w. 58), by połączyć się z Chrystusem (Mt 19,29), chociaż Go nigdy nie widzieli (1 P 1,8).
  - b. Przed spotkaniem Izaaka w pięknej ziemi Rebeka już miała swój udział w Jego dziedzictwie i z niego korzystała za sprawą darów od sługi; tak samo jeszcze zanim spotkamy Chrystusa, radujemy się darami Ducha – przedsmakiem pełnego smaku Jego bogactw – Rdz 24,53; Hbr 6,4; Rz 8,23.

4. Tak jak sługa przyprowadził Rebekę do Izaaka, tak i Duch przyprowadza nas do Chrystusa i przedstawia jako uroczą oblubienicę – Rdz 24,51.58.61-67; 2 Kor 1,21-22; 3,6.8.17-18; 13,14.
- C. Izaak otrzymał Rebekę pod wieczór; oznacza to, że ślub Chrystusa odbędzie się pod wieczór, u schyłku tego wieku – Rdz 24,63-64:
1. Izaak wprowadził Rebekę do namiotu Sary, swej matki, i pokochał Rebekę; oznacza to, że Chrystus przyjmie swoją oblubienicą w łasce, a także w miłości – w. 67; 1 Tm 1,14; Ef 6,24; Obj 22,21.
  2. Gdy Izaak poślubił Rebekę, doznał pociechy i zaspokojenia; podobnie Chrystus dozna zaspokojenia w dniu swego ślubu; nasza pociecha jest Jego pociechą, a Jego zaspokojenie jest naszym zaspokojeniem – 19,7; zob. 2 Kor 5,9; Hbr 11,5-6.



## PYTANIA

### do poselstwa pierwszego

1. Wyjaśnij, dlaczego istnienie Izraela Bożego zależy od doświadczeń i pierwiastków Boga Abrahama, Boga Izaaka i Boga Jakuba; następnie, na podstawie co najmniej trzech ksiąg nowotestamentowych, wykaż, że istnienie kościoła zależy od doświadczania przez wierzących Boga.
2. Jakie doświadczenia zyskamy, gdy doświadczać będziemy Boga Jakuba?
3. Jaką funkcję pełni kościół, który jest Izraelem Bożym, i w jaki sposób funkcja ta wiąże się z wypełnieniem wersetu 1,26 z Księgi Rodzaju?

### do poselstwa drugiego

1. Dlaczego stanowią zbiorowe nasienie Abrahama?
2. Co znaczy, że Abraham jest pierwszym Hebrajczykiem i że Bóg jest Bogiem Hebrajczyków?
3. W jaki sposób możemy iść śladami wiary Abrahama?
4. Co oznaczają trzy ołtarze, które Abraham zbudował w pięknej ziemi?
5. Jakie znaczenie ma to, że Abraham mieszkał w namiocie?

### do poselstwa trzeciego

1. Wyjaśnij, w jaki sposób jedyne nasienie Abrahama może stanowić wypełnienie danej mu obietnicy, jak i z niej korzystać.
2. W jaki sposób liczni synowie Abrahama (Ga 3,7) stają się licznymi synami Boga (w. 26)?
3. Jakie warunki muszą zostać spełnione, by zrodzone zostało nasienie Abrahama służące wypełnieniu się Bożego zamysłu?
4. Jaką wiarę żywił Abraham względem Boga, którą Ten mu uznał.

### do poselstwa czwartego

1. Wyjaśnij, dlaczego ziemia stanowi centralny temat w Biblii.
2. Udowodnij na podstawie Biblii, dlaczego ziemia jest wszechzawierającym typem Ducha.
3. Wyjaśnij znaczenie przymierza pomiędzy Bogiem i Abrahamem w Ks. Rodzaju 15; w jaki sposób wiąże się to z nowym przymierzem dla wierzących.

### do poselstwa piątego

1. Co znaczy „walka za brata”?
2. Jakie znaczenie niesie w sobie kapłaństwo według porządku Melchizedeka i apostołska posługa we współpracy z niebiańską posługą Chrystusa?
3. Jak możemy radować się Chrystusem, naszym królewskim Arcykapłanem, w Jego niebiańskiej posłudze?
4. Co oznacza zachowanie Abrahama po odniesionym zwycięstwie?

### do poselstwa szóstego

1. Jak brzmi centralna myśl tego poselstwa; prześledź tę myśl w konspekcie i wygłaszanym poselstwie.
2. Jakie znaczenie ma duchowe obrzezanie, dlaczego jest niezbędne i jak go doświadczamy?
3. Dlaczego Bóg odrzucił zrodzonego Izmaela, a uznał zrodzonego Izaaka?
4. Co łączy wolną kobietę (Sarę), łaskę, nowy testament, synów, Ojca i Nową Jerozolimę oraz w jaki sposób ich punktem szczytowym jest jedna ostateczna rzeczywistość?

### do poselstwa siódmego

1. Opisz szczegółowo bliską społeczność, jaką mieli przyjaciele: Bóg i Abraham, na podstawie wizyty, jaką Jahwe złożył Abrahamowi w dąbrowie Mamre.
2. Co Bóg objawił Abrahamowi o zamiarze, jaki miał w swym sercu, dotyczącym Izaaka i Sodomy, i w jaki sposób zamiar ten objawił?
3. Wymień podstawowe zasady prawidłowej modlitwy objawionej w chwalebnym wstawiennictwie Abrahama za Lota przed Bogiem.
4. Opisz otępiający skutek wywierany przez grzeszną atmosferę i pobłażliwy sposób życia w Sodomie, przedstawiony na podstawie przebiegu ucieczki z niegodziwego i osądnego miasta.

#### do poselstwa ósmego

1. W jaki sposób Bóg objawia się człowiekowi?
2. Wyjaśnij, jakie znaczenie ma historia Boga, który trwa w związku z człowiekiem.
3. Co znaczy imię: Bóg Abrahama?
4. Czego możemy się nauczyć z tego, jak Bóg rozprawiał się z Abrahamem?

#### do poselstwa dziewiątego

1. Przedstaw wstęp, a szczególnie brzemie dotyczące niniejszego poselstwa, a także, na podstawie punktu I., powiedz to, co najważniejsze, o Izaaku, który jest przykładem radowania się Bożą łaską przez wzgląd na Boże upodobanie.
2. Przedstaw na podstawie punktów II. i III., w jaki sposób Izaak jest przykładem radowania się Bożą łaską przez wzgląd na Boże upodobanie.
3. Przedstaw, w jaki sposób Izaak jest takim wzorem, na podstawie punktów IV., V. i VI.
4. Przedstaw, w jaki sposób Izaak jest takim wzorem, na podstawie punktów VII. i VIII.

#### do poselstwa dziesiątego

1. W jaki sposób dwie studnie wskazują na dwa źródła w życiu chrześcijańskim?
2. Wyjaśnij, co znaczy studnia Izmaela na pustyni.
3. Przedstaw znaczenie studni Izaaka, która jest boskim źródłem w Beersebie.
4. W jaki sposób w naszym doświadczeniu drzewo tamaryszkowe łączy się z wzywaniem imienia Jahwe, El-Olam?
5. Jakie przymioty i cechy ma życie wieczne? W jaki sposób wierzący doświadcza życia wiecznego?